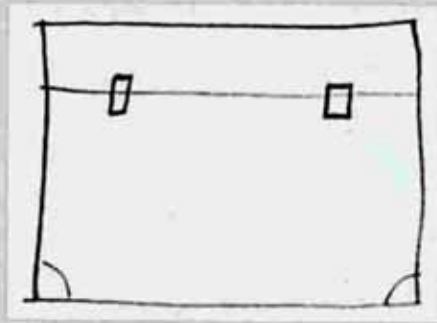

နှင်းခင်း
ဝင်းခင်း

နှင်းခင်း

အလျှင်အမြန်အတွက် စာအုပ်အုပ်စုနှစ်က
 စာအုပ်အုပ်စုကို ရရှိနိုင်စေရန်
 ရင်ဘတ်အောက်တွင် ထည့်သွင်းရန်
 စာအုပ်အုပ်စုအတွက် အမြန်အလွယ်တကူ ဖြစ်စေရန်။
 အင်္ဂါ အမြန်အလွယ်တကူ
 သွင်းထည့်ပေးရန် နှိုင်းညှိနိုင်စေရန်။
 လောကဏ္ဍကို သွင်းထည့်ရန်အတွက်
 ပျက်စီးခြင်း ဖြစ်စေပါစေရန်။

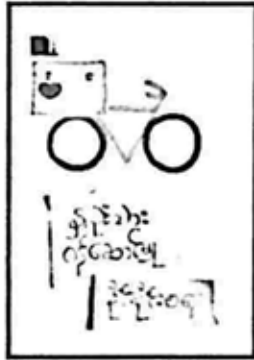
နယ်စပ်ဒေသ (နိုင်ငံခြား)

9 782024 000730

စာရိပ်မြိုင်အမှတ်စဉ် (၇၃)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူ မူပိုင် - စာရိပ်မြိုင်

နိုင်:နိုင်:စနေ

နှလုံးသားဝန်ဆောင်မှု

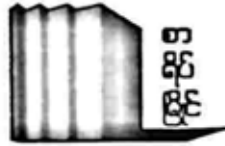
- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် ♦ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း ♦ နေမျိုးဆေး
- အတွင်းဒီဇိုင်း ♦ နိုင်ငံထွန်း
- ထုတ်ဝေသည့်အုပ်ရေ ♦ ၂၀၀၀
- စာအုပ်တန်ဖိုး ♦ ၆၅၀၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ ♦ ဦးပြည့်အာကာ(၀၃၀၉၄-စာရိပ်မြိုင်စာပေ)
အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅)၊ ပထမထပ်၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီး၊
ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ အနော်ရထာကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
- ပုံနှိပ်သူ ♦ ဒေါ်မျိုးမျိုးသန်း(မျိုးမျိုး ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း) (၀၁၅၃၃)
အမှတ် ၁၁၊ ၅၆ လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး ♦ စာရိပ်မြိုင်စာပေ အမှတ် (၂၅၃/၂၅၅)၊ ပထမထပ်၊
ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ အနော်ရထာကြား၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။ ဖုန်း ၀၉ ၇၆၂၂၂၆၀၂၀

နိုင်:နိုင်:စနေ
 နှလုံးသားဝန်ဆောင်မှု / နိုင်:နိုင်:စနေ။ ရန်ကုန်။
 စာရိပ်မြိုင်စာပေ။ ၂၀၂၄။
 စာမျက်နှာ - ၁၈၄၊ ၁၃. ၉၇ စင်တီ x ၂၀. ၃၂ စင်တီ
 (၇၃) နှလုံးသားဝန်ဆောင်မှု

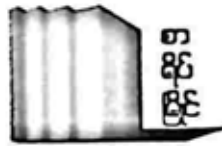
စာရိပ်မြိုင်စာပေမှ ထွက်ရှိပြီးသော စာအုပ်များ

စဉ်	စာရေးဆရာအမည်	စာအုပ်အမည်
၁။	ပျို	အညာရယ် အလွမ်းရယ် ပိချောရယ်
၂။	မယ်စု	အချစ်ဦးရဲ့ ဂျင်းဂျက်ကတ်လေး
၃။	နိုင်နိုင်စနေ	နောက်ဆုံးနတ်သူငယ်
၄။	လင်းရောင်နီစော	ရိုးရာနှင့်အညာခလေ့ဝတ္ထုတိုများ
၅။	တင်မောင်မြင့်	အချစ်ရိုင်းရဲ့ အရိုင်းချစ်
၆။	ပိုင်ရာ	တစ္ဆေညရဲ့ သန်းခေါင်ယံ
၇။	မိုးစက်ငြိမ်း	စိတ်အတွက် ဖတ်စာ
၈။	လူခါး	ဦးအောင်သင်းကို မော့ကြည့်ခြင်း
၉။	နိုင်နိုင်စနေ	တစ်သက်တာအဖော်
၁၀။	ခင်သန္တာ	မလွန်ခင်လေး လွမ်းရအောင်
၁၁။	ဆွေဇင်နေမင်း	ခေါင်မိုးများ
၁၂။	ဝါဝါတင့်ဆွေ	အက်ဒီဒီ
၁၃။	နေထွန်းလင်း	ငါ့ဘဝအတွက် ငါ လုပ်နိုင်တယ်
၁၄။	ခင်မြလင်	ဆည်းဆာချိန် တိမ်နိများ
၁၅။	စူးရှမေ	ခွင့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် လွတ်မြောက်ခြင်း
၁၆။	နဒီလင်းသစ်ဆေး-၂	အိမ်ထောင့်သူခ
၁၇။	ရွှေဥဒေါင်း	ပထမ ဆရာသိန်း
၁၈။	နိုင်နိုင်စနေ	နလုံးသားနက်နက်မှာ ပွင့်တဲ့ ပန်း
၁၉။	ကိုလေးမြတ်	ကားဂိတ်
၂၀။	လင်းရောင်နီစော	ဒေါင်းမြရီ
၂၁။	ရွှေဥဒေါင်း	စစ်ရုံးသူ
၂၂။	နိုင်နိုင်စနေ	နေကြာပန်းလေးတစ်ပွင့်လို ပြုံးပါ
၂၃။	ညီလေးငယ်	အဝါရောင်ကောင်းကင်
၂၄။	ပျို	ဖယောင်း ဥယျာဉ်
၂၅။	သက်ပိုင်မြန်မာပြန်	သမီးရတနာ

စာရိပ်မြိုင်စာပေမှ ထွက်ရှိပြီးသော စာအုပ်များ

စဉ်	စာရေးဆရာအမည်	စာအုပ်အမည်
၂၆။	နိုင်နိုင်စနေ	ပျော်ရွှင်ဖို့ ဒီလောက် မခက်ခဲပါစေနဲ့
၂၇။	ထက်ဘုန်းရှိန်	မင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပုံစံလေးအတိုင်းသာ
၂၈။	နိုင်နိုင်စနေ	မသွားရရင် သေနိုင်တယ်
၂၉။	ဒေါက်တာအောင်ဆေး-၂	အတွေးတို့၏ ဆွဲငင်အား
၃၀။	သစ်ခက်အိမ်	ဘာညာကွဲကွဲ
၃၁။	ဝေစီးပွားရေးတက္ကသိုလ်၊ ဆူးပယ်လက်	
၃၂။	ညိုထွန်းလူ	ငါတို့ ရွာပြန်ကြရအောင်
၃၃။	လင်းရောင်နီစော	ရွှေလွန်းပျံ ဘယ်ညာခတ်ပါလို့
၃၄။	စိုးဘားဒိုင်	မျက်ကွယ်မြစ်
၃၅။	ရွှေဥဒေါင်း	ရူပနန္ဒီ၊ ရူပကလျာဏီ
၃၆။	နိုင်နိုင်စနေ	ကံကောင်းခြင်း တံခါးလာခေါက်တဲ့အခါ
၃၇။	ထက်ဘုန်းရှိန်	အချစ်မြစ်ပြင်က မေတ္တာရေကြည်လေးတွေ
၃၈။	နိုင်နိုင်စနေ	ကျွန်တော် ဂျက်ကီချွန်း
၃၉။	ဖျိုး	လွမ်းနေဦးမည့် ငွေတောင်ပြည်
၄၀။	သက်ပိုင်	နွမ်းလျှောက်ငယ်
၄၁။	အေထူးအောင်၊ အဋ္ဌာဝါ	တစ်ခါက ပင်လယ်
၄၂။	ခဲတံ	စိတ်ခံစားမှုများကို ကုစားခြင်း
၄၃။	ခွန်ညိုသွေး	နက္ခတ်ကြွ ဖျိုးခင်း
၄၄။	ထက်ဘုန်းရှိန်	ဘဝသမုဒ္ဒရာထဲက အစာအာဟာရ
၄၅။	လင်းသစ်	နက္ခတ်မှားတဲ့ ချစ်ခြင်း
၄၆။	ဂျူလိုင်ကျော်မင်း	တောင်လေပန်ရောင် တိမ်တိုက်တွေ
၄၇။	နိုင်နိုင်စနေ	ကျွန်တော်တို့ ကလေးဆိုး မဟုတ်ပါ
၄၈။	စုမြတ်ချစ်	အဆိပ်သင့် နှလုံးသား
၄၉။	ထက်ဘုန်းရှိန်	ပျောက်ဆုံးအချစ် ကူးလွင့်ပင်လယ်
၅၀။	နိုင်နိုင်စနေ	ထွက်ခွာသွားခြင်းအတွက် ကျေးဇူးပါ

စာရိပ်မြိုင်စာပေမှ ထွက်ရှိပြီးသော စာအုပ်များ

စဉ်	စာရေးဆရာအမည်	စာအုပ်အမည်
၅၁။	ပိုင်ရာ	ဝင့်ကြေးရှိခဲ့သော်
၅၂။	ကိုလေးမြတ်	ရွာအကြောင်း၊ ရွာကလူတွေအကြောင်း
၅၃။	သိန်းသန်းထွန်း	ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မှ မမှီ
၅၄။	ပန်းငုဝါဝါ	ကမာရွတ်အိပ်မက်... လှည်းတန်းပုံပြင်
၅၅။	မင်းဝေဟင်	လရိပ်အောက်က မိုးတိမ်
၅၆။	ရွှေဥဒေါင်း	အကြံဉာဏ်ဖြင့် ကြီးပွားရေး
၅၇။	နိုင်နိုင်းစနေ	ဒေါက်တာ ဟင်နရီလီ ဖော်ထုတ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းများ
၅၈။	ထက်ဘုန်းရှိန်	အပန်းဖြေရာ အနားယူရာ
၅၉။	ခဲတံ	ပျော်ရွှင်သောစိတ်ထား
၆၀။	ညီလေးငယ်	မှခြာမြိုင်
၆၁။	သားထွေး	ကိုယ်တိုင်လွတ်မြောက်ခြင်း
၆၂။	ဖိုး	အလွမ်းဖြင့် နွေးစေ
၆၃။	နဒီလင်းသစ်ဆေး-၂	၁၉၂၂
၆၄။	ရဲမြတ်	ကုန်းဘောင်ရယ် လွမ်း
၆၅။	ပန်းမော်တင်အောင်	မမကြီး
၆၆။	လင်းသစ်	အတွေးတို့ စေညွှန်ရာ
၆၇။	နိုင်နိုင်းစနေ	ထင်ရှားသူတို့၏ ဘဝပုံပြင်
၆၈။	နိုင်နိုင်းစနေ	လျှို့ဝှက်တဲ့ သန်းကြွယ်သူဌေး
၆၉။	နိုင်နိုင်းစနေ	လျှို့ဝှက်ဥယျာဉ်
၇၀။	နိုင်နိုင်းစနေ	ကျွန်မဖတ်ဖို့
၇၁။	ခဲတံ	ကိုယ်တို့ တွဲကြရာအောင်
၇၂။	ခဲတံ	ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံခြင်း အနုပညာ

ယခုထွက်ရှိသည့် စာရိပ်မြိုင်အမှတ်စဉ် (၇၃)
 နိုင်းနိုင်းစနေ - နှလုံးသားဝန်ဆောင်မှု

မာတိကာ

၁။ အပျော်ရွှင်စေဆုံး စကားတစ်ခွန်း	၉
၂။ အချစ် ဝေဖန်ရေးဆရာ	၁၂
၃။ အချစ်ကို မငြင်းဆန်နဲ့	၁၅
၄။ သော့အိမ်နဲ့သော့လို အချစ်	၁၇
၅။ ကွာရှင်းဟိုတယ်	၂၀
၆။ အချစ်တွေ ဘယ်လောက်မှ လုံလောက်သလဲ	၂၇
၇။ အချစ်ရယ်... ဘာကြောင့် ရန်ဖြစ်ရက်တယ်	၃၀
၈။ ဖြေရှင်းလို့မရတဲ့ ခြားနားချက်တွေ ရှိနေလို့လား	၃၂
၉။ ရန်ဖြစ်လေ ပိုချစ်လေ ဖြစ်စေမယ်	၃၄
၁၀။ အချစ်၊ ယုံကြည်မှုကို တည်ဆောက်မယ်	၃၆
၁၁။ အချစ်အတွက် ရင်းနှီးမြုပ်နှံပါ။ စုဆောင်းပါ	၃၈
၁၂။ အချစ်ရဲ့အရိပ်အယောင်	၄၀
၁၃။ အချစ်အကွရာ A to Z	၄၅
၁၄။ အင်တာနက်ပေါ်က 'အချစ်'	၅၁
၁၅။ ချစ်ဖို့မလောနဲ့ အချိန်ပေးပါ	၅၄
၁၆။ ဘာလဲအချစ်ဆိုတာ	၅၈

မာတိကာ

၁၇။	'ဆောရီး' လို့အလွယ်တကူ မပြောပါနဲ့	၆၁
၁၈။	ဝမ်အမ် ဝတ်နိုက်	၆၇
၁၉။	အရူးနှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ပုံပြင်	၇၀
၂၀။	အောင်မြင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး	၇၄
၂၁။	လွင့်ပါးခဲ့တဲ့အချစ်	၇၈
၂၂။	ဝေးလွင့်နေစွဲ ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄)	၈၂
၂၃။	ကျိန်စာသင့် မျက်နှာဖုံး	၉၂
၂၄။	နှလုံးသား ဝန်ဆောင်မှု	၉၉
၂၅။	အသံမဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ	၁၀၄
၂၆။	သေ့	၁၁၀
၂၇။	နှလုံးသွေး မျက်ရည်	၁၁၃
၂၈။	ပုစဉ်းရင်ကွဲ	၁၁၇
၂၉။	ရေခဲမြစ်ထဲက ချစ်ပုံပြင်	၁၂၁
၃၀။	ရုပ်လှစရာမလို အနေလှဖို့သာလို	၁၂၄
၃၁။	လမ်းခွဲရှင်းတမ်း	၁၂၈
၃၂။	အိမ်ထောင်ရေး (၃) မျိုး	၁၃၀

မာတိကာ

၃၃။	ယောက်ျားတွေကို ကျဆုံးစေသော	၁၃၃
၃၄။	အိမ်ထောင်ရေးမည်သော ဖိနပ်တစ်စုံ	၁၃၈
၃၅။	အိမ်ထောင်ရေးဆိုတဲ့ ကားတစ်စီး	၁၄၂
၃၆။	ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို ရွေးချယ်သူ (၁)	၁၄၄
၃၇။	ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို ရွေးချယ်သူ (၂)	၁၄၇
၃၈။	စကားနှစ်ခွန်းလျော့ပြောပါ	၁၅၀
၃၉။	အိမ်ထောင်ရေး ကယ်တင်ကြိုးပမ်းပွဲ	၁၅၃
၄၀။	မိန်းကလေးတွေ လှကြစမ်းပါ (၁)	၁၅၉
၄၁။	မိန်းကလေးတွေ လှကြစမ်းပါ (၂)	၁၆၂
၄၂။	ယောက်ျားတွေ ယောက်ျားပီသစမ်းပါ	၁၆၅
၄၃။	ဆင်းရဲဒုက္ခကို ကျော်လွှားတဲ့ အမျိုးသမီး	၁၆၉
၄၄။	မိန်းမသားတွေရဲ့ စိတ်နေသဘောထား (၁)	၁၇၁
၄၅။	မိန်းမသားတွေရဲ့ စိတ်နေသဘောထား (၂)	၁၇၃
၄၆။	တိုးတိုးတိတ်တိတ် စကား (၁၀) ခွန်း	၁၇၅
၄၇။	လက်ထပ်ရှင်းတမ်း	၁၇၉
၄၈။	ချမ်းသာသူကို ဘယ်လို လက်ထပ်ယူရမလဲ	၁၈၂

အပျော်ရွှင်စေဆုံး စကားတစ်ခွန်း

တီဗွီအသံလွှင့်ဌာနတစ်ခုက အစီအစဉ်လေးတစ်ခု ကျင်းပခဲ့တယ်။ အဲဒီ အစီအစဉ်က အမျိုးသမီး ပရိသတ်တွေဆီကနေ “အပျော်ရွှင်စေဆုံး စကားတစ်ခွန်း” တောင်းဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ဖြစ်တယ်။ ကြေညာချက်ထုတ်ပြန်ပြီးနောက် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က ပရိသတ်ရဲ့စာတွေ အသံလွှင့်ဌာနဆီ ပလူယ့်ခဲ့တယ်။ စာတွေအများကြီး ထဲမှာ နောက်ဆုံး “နင် အိပ်နေ... ငါထမယ်” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းက ပထမရ သွားခဲ့တယ်။

“နင်အိပ်နေ...ငါထမယ်” ဆိုတဲ့ စကားရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဒီလို ဇာတ် လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ရှိတယ်။

ငယ်ရွယ်တဲ့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးဟာ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကလေးရလိုက်တယ်။ ကလေးထိန်းခေါ်ဖို့ အပိုဝင်ငွေမရှိတာကြောင့် မိန်းမဖြစ်သူက အိမ်မှုကိစ္စနဲ့ ကလေးထိန်းတာဝန်ကို ယူပြီး ယောက်ျားဖြစ်သူက စားဝတ်နေရေး အတွက် အလုပ်ထွက်လုပ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကလေးငယ်က မိဘတွေ မျှော်လင့်ထားသလို မကျန်းမာခဲ့ဘူး။ အသားဝါရောဂါဖြစ်လိုက်၊ အဆုတ်ရောင်ရောဂါဖြစ်လိုက်နဲ့ ချူချာခဲ့တယ်။ ကလေး ရောဂါကုဖို့ ယောက်ျားအလုပ်ပိုကြီးစားခဲ့သလို မိန်းမကလည်း နေ့မအား ညမအား ကလေးငယ်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။

ကလေးငယ် အသက်ရှင်ကျန်းမာဖို့ မျှော်လင့်ရင်း ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ယုံကြည်မှုတွေ၊ ရဲစွမ်းသတ္တိတွေ ဖြည့်ခဲ့ကြတယ်။ အလုပ်က ပြန်လာတိုင်း ယောက်ျားဖြစ်သူဟာ အိမ်ထဲမဝင်ခင် ရှုပ်ပွနေတဲ့ဆံပင်၊ အင်္ကျီတွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြုပြင်ပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတဲ့ မျက်နှာကို လန်းဆန်းတက်ကြွတဲ့ အသွင်ဆောင်ပြီးမှ တံခါးခေါက်လေ့ရှိတယ်။ မိန်းမဖြစ်သူကလည်း ယောက်ျားရဲ့ အိမ်အပြန်ခြေသံကို ကြားတာနဲ့ ညှိုးနွမ်းနေတဲ့ မျက်နှာထားကိုပြင်၊ ဖရိုဖရဲဆံပင်၊ အင်္ကျီတွေကိုပြင်ပြီးမှ တက်ကြွတဲ့အပြုံးနဲ့ ယောက်ျားကို တံခါးဖွင့် ကြိုလေ့ရှိတယ်။

တစ်နေ့မှာ တံခါးအပြင်က ယောက်ျားဖြစ်သူရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မိန်းမ သိသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေကို အမြန်ဖျက်ပြီး အပြုံးနဲ့ ယောက်ျားကို တံခါးဖွင့် သူ ကြိုခဲ့ပါတယ်။ လင်ယောက်ျားကို ပိုသနားကြင်နာမိတဲ့ မိန်းမဟာ ညအခါ ကလေးငိုချိန် သူ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပါစေ ယောက်ျားကို မနိုးရက်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ထပြီး ကလေး ကို ချောမြူတယ်။

မိန်းမရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ယောက်ျား သိသွားပြီးတဲ့နောက် မိန်းမကို ပိုဂရုစိုက်ကြင်နာခဲ့တယ်။ ညမှာ ကလေးလေးငိုတာနဲ့ သူ ချက်ချင်းထပြီး မိန်းမကို “နင်အိပ်နေ. . ငါထမယ်” ဆိုပြီး ပြန်အိပ်ခိုင်းစေခဲ့တယ်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းတဲ့ ကလေးငယ်က ညတိုင်းလိုလို ဂျိကျငိုယိုတော့ လင်ယောက်ျားရဲ့ အဲဒီစကားတစ်ခွန်း ကိုလည်း ညတိုင်းလိုလို မိန်းမကြားခဲ့ရတယ်။

ဇာတ်လမ်းကို အစီအစဉ်တင်ဆက်သူ ပြောအပြီးမှာ ပရိသတ်ကြားကနေ တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတဲ့ လင်မယားနှစ်ဦး တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်တွဲပြီး ထရပ်တယ်။ မိန်းမဖြစ်သူက ရစ်ဝဲနေတဲ့မျက်ရည်နဲ့ ပရိသတ် ဘက်လှည့်ပြီး “ဇာတ်လမ်းထဲက ယောက်ျားဟာ သူပါ။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်သက် ၅၈ နှစ်ရှိပါပြီ။ အဲဒီစကားတစ်ခွန်းက ကျွန်မရင်ကို ခုထက်ထိ နွေးထွေးစေပါတယ်” လို့ ပြောတယ်။

မိန်းမရဲ့ စကားကိုကြားတော့ ယောက်ျားက သွားမရှိတော့တဲ့ ပါးစပ်ကို ဟပြီးရယ်တယ်။ ပရိသတ်အားလုံးရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်ဥလေးတွေ တွဲခိုနေခဲ့ တယ်။

“အပျော်ရွှင်စေဆုံး စကားတစ်ခွန်း” က တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဘတ်ထဲကနေ ထွက်လာတဲ့ စစ်မှန်တဲ့ အပြုအမူလေးတစ်ခုဖြစ်တယ်။ အဲဒီ

mgyoe.com

အပြုအမူလေးတစ်ခုက ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို နှိုးဆွနိုင်ခဲ့တယ်။ လောကကြီးကို
ချစ်ခြင်းရနံ့တွေ ဖြန့်လွှင့်ပြီး မွှေးကြိုင်စေခဲ့ပါတယ်။

သင့်ရဲ့အပျော်ရွှင်စေဆုံး စကားတစ်ခွန်းက ဘာလဲ။ (ချရေးကြည့်ပါ)

သူ့အတွက် အပျော်ရွှင်စေဆုံး စကားတစ်ခွန်းကိုရော သင် ပြောခဲ့ပြီးပြီ

လာ။

အချစ် ဝေဖန်ရေးဆရာ

လက်ထပ်ပြီး သုံးနှစ်မြောက်မှာ သူမအကြည့် သူမဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူမ စသံသယဝင်လာမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အစတည်းက ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကိုမှ အိမ် ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့မိတာလဲ။ ထက်မြက်တဲ့၊ တော်တဲ့ ယောက်ျားတွေ ဒီလောက်အများကြီးထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဆိုးကွက်ပရပွနဲ့ ဒီလိုယောက်ျားကိုမှ သူမ ရွေးချယ်ခဲ့ရတာလဲ။

သူ မှတ်ဉာဏ်မကောင်းဘူး။ သူ့ကို မှာလိုက်တဲ့ကိစ္စတိုင်း မျက်စိတစ်မှိတ် အတွင်းမှာ သူ မေ့သွားတတ်တယ်။

သူ သန့်ရှင်းမှုကို ဦးစားမပေးဘူး။ သူမသာ တဗျစ်တောက်တောက် မရွတ်ရင် သူဟာ ဘယ်တော့မှ ကိုယ်တိုင် အဝတ်အစားလဲသူ မဟုတ်ဘူး။

ချစ်စရာစကားတွေကို တီတီတာတာ သူ မဆိုတတ်ဘူး။ သူဟာ ဘယ် တော့မှ သူမ မျက်နှာနီမြန်းသွားစေတဲ့၊ ရင်ခုန်သွားစေတဲ့စကားကို မပြောခဲ့ဘူး။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို သူမ အကြိမ်ကြိမ် အပြစ်တင်၊ ဝေဖန်ခဲ့ပေမဲ့ သူ မပြောင်းလဲခဲ့ပါဘူး။ လင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ကြားမှာ တင်းမာမှုတွေ ပိုလာခဲ့ ပါတယ်။

ချစ်သူရည်းစားဖြစ်ချိန်က ချွဲနွဲခဲ့တဲ့ စကားတွေ၊ ကြည်နူးခဲ့တဲ့ အပြုအမူ တွေက အခုချိန်မှာ ရေခဲပြင်လို အေးစက်နေခဲ့တယ်။ သူမ ခံစားရခက်လာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ဆီ ယောက်ျားဖြစ်သူရဲ့ ‘အပြစ်’တွေကို သူမ ရင်ဖွင့်ခဲ့မိတယ်။ သူ့ရဲ့အပြစ်တွေ၊ ဆိုးကွက်တွေတိုင်းက သူမကို မခံမရပ် ဖြစ်စေခဲ့တယ်။

သူမ ပြောသမျှကို သူငယ်ချင်းက စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်ပေးပြီး သူမကို မေးတယ်။

“နင်က အချစ် ဝေဖန်ရေးဆရာလား။ သူ့အပေါ် ဝေဖန်ဖို့ကိုပဲ နင် ရှာ နေတော့မှာလား။ နင့်စိတ်ကို ချမ်းသာစေတဲ့အရာ သူ့အပေါ်မှာ ရှာမတွေ့နိုင် တော့ဘူးလား။”

“ရှာမတွေ့လို့ပဲ ပြောတာပေါ့။ သူ့ဆိုးကွက်တွေပြောမှ သူ့ကို ပြုပြင်နိုင် မယ်လေ။ ကောင်းကွက်တွေ ဘာလို့ ပြောနေရမလဲ”

“နင် မှားပြီ။ သူ့ကောင်းကွက်တွေကို မကြာခဏ ပြောရတယ်။ ငါတို့ဟာ နေ့ရက်တွေကို ဖြတ်ကျော်နေကြတဲ့ သာမန် ဇနီးမောင်နှံတွေဖြစ်လို့ပဲ။ ငါတို့က ရေခဲသေတ္တာလို အေးစက်တဲ့ အချစ်ဝေဖန်ရေးဆရာတွေ မဟုတ်ဘူး” သူငယ်ချင်းက ပြီးပြီးလေးနဲ့ ပြောတယ်။

“ရေခဲသေတ္တာလို အေးစက်တဲ့ အချစ်ဝေဖန်ရေးဆရာ” တဲ့။ ဟုတ်ပါ တယ်...အိမ်မှာ သူမဟာ ဒီလိုဇာတ်ကောင်နဲ့ပဲ အမြဲ သရုပ်ဆောင်ခဲ့တာပဲ မဟုတ် လား။

ချစ်သူရည်းစားဖြစ်တုန်းက ချိုမြိန် ကြည်နူးခဲ့ကြတဲ့ အချစ်တွေ ခုတော့ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ဆုံးခဲ့ကုန်ပြီ။ ဘဝရဲ့ မီးခိုးငွေ့တွေက သူမရဲ့ အကြင်နာ ခေါင်းတိုင်ကို တဖြည်းဖြည်း ဖုံးလွှမ်းဝါးမျှသွားခဲ့ပြီ။ ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေ့ရက်တွေက သူမရဲ့ စိတ်ရှည်၊ သည်းခံ၊ ခွင့်လွှတ်စိတ်ကို ပျောက်ဆုံးစေခဲ့ပြီ။ အသံအနေအထား၊ မျက်နှာအနေအထားနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို သွန်သင်ဆုံးမသလိုမျိုး အစတည်းက ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူမ ပြစ်တင်မောင်းမဲနေခဲ့ပြီ။

သူငယ်ချင်းနဲ့ လမ်းခွဲ အိမ်ပြန်လာပြီးနောက် သူ့အပေါ်ကြည့်တဲ့အမြင်ကို သူမ ပြောင်းလိုက်တယ်။ ဝေဖန်တဲ့ မျက်လုံးနဲ့ သူမ မကြည့်တော့ဘူး။ အေးစက်စက် ဝေဖန်ရေးသမားတစ်ယောက် မဖြစ်အောင် သူမနေတယ်။ ယောက်ျားနဲ့ သူမရဲ့ကြား ပြောင်းလဲမှုက သိသာလာခဲ့တယ်။ အနည်းဆုံးတော့ မကျေနပ်တာတွေပဲ သူမ ရင်ထဲ အပြည့်ထည့်မထားခဲ့မိတော့ဘူး။

သူ မှတ်ဉာဏ်မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူမနဲ့ ပတ်သက်သမျှကိုတော့ သူ

myoe.com

မှတ်မိနေတယ်။ သူမ ကြိုက်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းကို သူ မှတ်မိတယ်။ အလုပ်ဆင်း အိမ်ပြန်တဲ့ အခါ သူမအတွက် နောက်ဆုံးထွက်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းကို သူ ဝယ်လာတတ်တယ်။

လတိုင်း သူမ နေထိုင်မကောင်းတဲ့ ရက်တွေကို သူ မှတ်မိနေပြီး သူမ အတွက် ဆေးဝါးတွေကို သူ ပြင်ဆင်ပေးတတ်တယ်။

သူ သန့်ရှင်းမှုကို ဦးစားမပေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သန့်ရှင်းတာကို သူမ ကြိုက် တယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်။ ရုံးပိတ်ရက်တွေမှာ အိမ်သန့်ရှင်းရေးကို သူ လုပ်တတ် တယ်။ တန်ဖိုးရှိတဲ့ သူ့အချိန်တွေနဲ့ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးသည့်တိုင် သူ မညည်းတွားခဲ့ဘူး။

ချစ်စရာစကားတွေ တီတီတာတာ သူ မဆိုတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူမ အကြိုက်ကို သူ ဂရုစိုက်တတ်တယ်။ သူမ ကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ သူ သင်ယူပြီး အား လပ်ချိန်မှာ သူမကို သူ ချက်ကျွေးတတ်တယ်။

အချစ်ရဲ့ဝေဖန်ရေးဆရာ မလုပ်တော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သူမရဲ့ပျော်ရွှင်၊ စိတ်ချမ်းသာမှုက အဆင့်တစ်ဆင့် တိုးသွားတယ်။ သူ့အပြုအမူ၊ ဂရုစိုက်မှုတွေက ဟိုးအရင်တည်းက ရှိပြီးသားဆိုပေမဲ့ ဆိုးကွက်ကိုသာ ပိုမြင်ခဲ့တဲ့ သူမ ဒါတွေကို သတိမထားခဲ့မိဘူး၊ မမြင်ခဲ့မိဘူး။ အခုတော့ သူ့ကောင်းကွက်ကိုသာ သူမ ရွေးချယ် ကြည့်တတ်ခဲ့လို့ သူမရဲ့ စိတ်တွေလည်း ပိုလန်းဆန်းလာခဲ့တယ်။ ပိုပျော်ရွှင်လာ ခဲ့တယ်။ အချစ်လည်း ပိုနွေးထွေး၊ ပိုချိုမြိန်လာခဲ့တယ်။

“အချစ်ဝေဖန်ရေးဆရာ မလုပ်ဘူး” ဒါဟာ ဘဝတစ်သက်တာရဲ့ ပျော် ရွှင်ခြင်းကို သက်ရောက်စေသလို ကျွန်တော်တို့တစ်သက် သင်ယူလေ့လာဖို့ လို အပ်တဲ့ ဘဝသင်ခန်းစာတစ်ပုဒ်လည်းဖြစ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေးကို သဟဇာတ ဖြစ်စေတဲ့ အစွမ်းလည်းဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်လုံး လေ့လာလိုက်စား ထိုက်ပါတယ်။

မူရင်းရေးသားသူ Miao Chun Fu

အချစ်ကို မငြင်းဆန်နဲ့

မိန်းမဖြစ်သူက မီးဖိုထဲ ထမင်းဟင်းချက်နေတယ်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက ဧည့်ခန်းမှာ ကျွန်တော်နဲ့ စစ်တုရင်ကစားနေတယ်။

“ခဏဝင်လာခဲ့ပါ...” မိန်းမ လှမ်းအော်တယ်။ အသံကျယ်ပေမဲ့ နွေးထွေး သိမ်မွေ့တယ်။

ယောက်ျား ချက်ချင်းထသွားတယ်။ မီးဖိုနဲ့ဧည့်ခန်းက ခြေလှမ်းသုံးလေး လှမ်းသာ လှမ်းရတယ် ဆိုပေမဲ့ သူ အပြေးလေးသွားတယ်။

မီးဖိုကထွက်လာတဲ့ ယောက်ျားရဲ့ လက်ထဲမှာ ခရမ်းချဉ်သီး တစ်ခြမ်း ပါလာတယ်။ ခရမ်းချဉ်သီးကို တစ်ကိုက်ကိုက်ရင်း “ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူ့အလှည့်လဲ” လို့ ကျွန်တော့်ကို သူမေးတယ်။

“မင်း ခရမ်းချဉ်သီး ကြိုက်တယ်လား”

“သိပ်မကြိုက်ဘူး...” ခရမ်းချဉ်သီး တစ်ကိုက်ကိုက်ရင်း မီးဖိုဘက်ကြည့်ပြီး သူ ပြန်ဖြေတယ်။

“သူ ဘာလို့ မင်းကို ခေါ်တာလဲ။ ပြီးတော့ ဘာလို့ ခရမ်းချဉ်သီး ပေးလိုက် တာလဲ”

“ငါ ကြိုက်တယ်လို့ သူ ထင်လို့” သူက ဆက်ပြောတယ်။

“မင်္ဂလာဆောင်စက ငါတို့ အရမ်းကြပ်တည်းတယ်။ ငါကလည်း မလည်

မဝယ်ဆိုတော့... အိမ်မှာ ခရမ်းချဉ်သီးချက်စားတိုင်း သူက ငါ့ပါးစပ်ထဲ ခရမ်းချဉ်သီး ထိုးထိုးထည့်ပေးတတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ခရမ်းချဉ်သီးကို ငါ ကြိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခု သိပ်မကြိုက်တော့ဘူး”

“မင်းမကြိုက်ကြောင်း သူ့ကို ဘာလို့ မပြောပြတာလဲ”

“ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ၊ တကယ်လို့ သူ့ကျွေးတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးကို ငါ မကြိုက်မှန်း သူ သိသွားရင် သူ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်မှာပေါ့”

အဲဒီ စစ်တုရင်ကစားပွဲမှာ သူ နိုင်သွားတယ်။ မီးဖိုဘက် သူ လှည့်ပြီး အသံကျယ်ကြီးနဲ့ “မိန်းမရေ... ငါ နိုင်ပြီဟ... နင်ကျွေးတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးကိုစားပြီး ငါ အားတွေ တိုးလာတယ်။ အတွေးတွေ သွက်လာတယ်” လို့ အော်ပြောတယ်။

အချစ်က လှစ်ဟပြသဖို့ လိုတယ်။ လူနှစ်ယောက် ပေါင်းသင်းတာ ကြာ လာတာနဲ့အမျှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ချစ်ကြောင်း၊ ဂရုစိုက်ကြောင်း ထုတ်ဖော် ပြသမှုတွေဟာ အသေးအမွှားကိစ္စတစ်ခုလိုဖြစ်ပြီး လျစ်လျူရှုမိတတ်တယ်။

ရေနွေးတစ်ခွက်ထည့်ပေးတာ၊ စောင်ခေါက်ပေးတာ၊ နောက်ပြောင်ကျီစယ် တာကအစ အစာတစ်ခု ပါးစပ်ထဲ ခွံထည့်ပေးတာကအဆုံး ဒါဟာ အချစ်ရဲ့အရိပ် အယောင်ကို လှစ်ဟပြတာဖြစ်တယ်။ ဂရုစိုက်၊ အလေးထားတာကို ထုတ်ဖော်ပြတာ ဖြစ်တယ်။

ရေနွေးက အပူလောင်တတ်တယ်၊ စောင်က ခေါက်စရာမလိုဘဲ ခေါက် တယ်၊ နောက်ပြောင်စကားတွေက နည်းနည်းကြမ်းတယ်၊ အစားက စားမကောင်းဘူး ဆိုပေမဲ့ မငြင်းဆန်လိုက်ပါနဲ့... သင် ငြင်းဆန်တာဟာ အပြုအမူတစ်ခုကို ငြင်းဆန် တာမဟုတ်ဘဲ အချစ်တစ်ခု၊ ဂရုစိုက်မှုတစ်ခုကို ငြင်းဆန်လိုက်လို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

သော့အိမ်နဲ့သော့လို အချစ်

အချစ်တိုင်းက သော့အိမ်နဲ့သော့ အချင်းချင်း ရှာဖွေတဲ့ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်တယ်။ လူတိုင်းမှာ ရာနှုန်းပြည့် သင့်လျော်လိုက်ဖက်တဲ့ ဖူးစာရှင်တစ်ဦးရှိသလို သော့တိုင်းမှာလည်း သော့ကို ဖွင့်နိုင်တဲ့ မှန်ကန်တဲ့ သော့တစ်ချောင်း ရှိတယ်ဆိုတဲ့အဆိုကို လူတွေ ဘယ်ရာစုကတည်းက ယုံကြည်ကြခဲ့သလဲ မသိပါဘူး။

“ဒီလို ရာဇဝင်ကိုရော နားထောင်ဖူးလား... လူတိုင်းရဲ့လက်မှာ မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့ အနီရောင်ကြိုးစနဲ့ ချည်ထားကြတယ်။ ကျန်ကြိုးစကိုတော့ တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်မှာ ချည်ထားတယ်။ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ အနီရောင်ကြိုးစချင်း ချည်ထားတဲ့လူကို ရှာတာဖြစ်တယ်”

ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေက ဒီလို အချစ်အယူအဆကို ပိုထောက်ခံကြတယ်။ တကယ်လို့ တစ်ဖက်လူက ကိုယ်နဲ့အမြင်ချင်း မတူတဲ့အခါ၊ အကျင့်စရိုက် ခြားနားတဲ့အခါ၊ မကြာခဏ ငြင်းခုံကြတဲ့အခါ တစ်ဘက်လူကို Mr. Wrong လို့ သတ်မှတ်ပြီး သော့တံ အရှာမှားတယ်လို့ သူတို့ ထင်ကြတယ်။

ခုတလော ကေသီနဲ့ သူ့ချစ်သူ မကြာခဏပြဿနာတက်တယ်။ အားပေးတဲ့ ဘောလုံးသင်းကအစ စားတဲ့အစားအစာအထိ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အကြိုက်က ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတယ်။

“သူက ငါ့အတွက် ဘုရားသခင်ပေးတဲ့သော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ သော့တစ်

ချောင်း လဲကြည့်သင့်ပြီ ထင်တယ်” လို့ ကေသီက သူ့စိတ်ကူးကို သူငယ်ချင်းတွေဆီ ရင်ဖွင့်တယ်။ ကျန်သူငယ်ချင်းတွေက သဘောတူပေမဲ့ ကျွန်မက ခေါင်းခါတယ်။

“ကေသီ... ဒီလို ချစ်သူ ခဏခဏပြောင်းတိုင်း နင်နဲ့ အသင့်လျော်ဆုံး ချစ်သူ တကယ်တွေ့နိုင်မလား” သံသယအမေးနဲ့ ကျွန်မ မေးတယ်။

“တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားမလည်နိုင်မှတော့ လမ်းခွဲတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဒီတိုင်း ဆက်သွားရင်လည်း ဘာမှ ထူးမလာဘူး” ကေသီက ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြန်ဖြေတယ်။

“ဟုတ်တယ်... စောစော လမ်းခွဲလေ စောစော ပျော်ရလေပဲ” မိဆိုးက ဝင်ထောက်တယ်။

“မှန်တာပေါ့။ ကားထားဖို့နေရာ လပ်ပေးမှ တခြားကားဝင်ရပ်နိုင်မှာပေါ့။ ကိုယ်နဲ့ မသင့်လျော်တဲ့လူကို နေရာပေးရင် တကယ့်ဖူးစာရှင်က ဘယ်မှာနေရာရှိတော့ မလဲ” မော်လီက ထောက်ခံမဲ ဝင်ပေးတယ်။

“ဒါဟာ လော့ဂျစ်များတစ်ခုပဲ။ ကေသီအတွက် ပိုသင့်လျော်တဲ့ ဖူးစာရှင် ရှိတယ်၊ မွေးကတည်းက သူ့အတွက် မှန်ကန်တဲ့ သော့တစ်ချောင်းပါလာတယ်လို့ နင်တို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအထင်က နင်တို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထိခိုက်စေတာပဲ။ သော့ဆရာတွေ သော့လုပ်တာကို နင်တို့မြင်ဖူးကြရင် ငါဆိုလိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နင်တို့ နားလည်လိမ့်မယ်။ သော့ဆရာက သော့တံတစ်ချောင်းကို ယူတယ်။ အဲဒီ သော့တံက သော့အိမ်ကို ဒီအတိုင်း တိုက်ရိုက်ဖွင့်လို့မရဘူး။ သော့အိမ်ကို ဖွင့်နိုင် တဲ့သော့ဖြစ်အောင် အဲဒီသော့တံကို စက်တွေနဲ့ သေချာပွတ်တိုက် ညှိပေးရတယ်။ ဒီကမ္ဘာမှာ မွေးလာကတည်းက ကိုယ်နဲ့လိုက်ဖက်မယ့်၊ ဖွင့်နိုင်မယ့် သော့ရှိတယ်လို့ ငါတော့ မထင်ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် မွေးဖွားလာရတယ်ဆိုတဲ့ လူ လည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်သိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က သော့တစ်ချောင်းဆိုပါစို့။ ကိုယ်နဲ့ သူက လုံးဝ မလိုက်ဖက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ကိုယ့်အတွက် အသင့်တော်ဆုံးလူ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ သော့တံကို စက်တွေနဲ့ ပွတ်တိုက် ညှိပေးသလို အချင်းချင်း ချစ်ကြိုက်တယ်ဆိုတာ မတူညီတာကို ပြင်ဆင်ညှိနှိုင်းပေးတာပဲ။ ကိုယ့်အချစ်နဲ့ သူ့ရဲ့ မချောမွတ်တဲ့ထောင့်တွေကို ပွတ်တိုက်ညှိပေးမယ်။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ပုံစံဖြစ်တဲ့ အထိ လိုက်ဖက်အောင် ညှိပေးမယ်။ သူလည်းပဲ သူ့အချစ်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အဆင်မချော တဲ့ ထောင့်တွေကို သူနဲ့ အဆင်ပြေချောမွတ်တဲ့အထိ ပြင်ဆင်ညှိပေးမှာပဲ။ ဒီလိုနဲ့

ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ တဖြည်းဖြည်း တူညီမှုတွေ များလာတယ်။ အကြိုက်ချင်းတွေ တူလာတယ်။ ဘောလုံးပွဲတွေ အတူကြည့်လာနိုင်သလို သူ ကြိုက်တဲ့ အစားအစာ၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့အစားအစာတွေကို အတူစားလာနိုင်တယ်။ ကိုယ်နဲ့မတူတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ချစ်မိရင် ဘယ်အရာမဆို ကိုယ့်သဘောအတိုင်း ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုအချိန်မှ အချင်းချင်း အဆင်ပြေပြေ၊ ချောချောမွတ်မွတ် ပြောဆိုဆက်ဆံ တတ်ဖို့ ကိုယ် သင်ယူနိုင်မယ်။ နားလည် ခွင့်လွှတ်တတ်လာမယ်။ အလျော့ပေး နောက်ဆုတ်တတ်လာမယ်။ မတူညီတဲ့ အရပ်ကနေ လောကကြီးကို ကြည့်ပါ။ ဒါမှ ကိုယ် ပိုရင့်ကျက်လာတယ်လို့ ခံစားမိလိမ့်မယ်”

“ကိုယ်နဲ့သင့်လျော်တဲ့ ဖူးစာရှင်ရှိတယ်ဆိုတာကိုပဲ ကိုယ် တွေးနေရင် အလုပ်နဲ့ သက်သေပြတာကို ကိုယ်ဖယ်ထုတ်မိပြီး ‘သူက ငါ့ရဲ့ တကယ်ဖူးစားရှင် မဟုတ်သေးဘူး၊ နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းဦးမယ်။ အရွယ်တွေ နုပျိုတုန်း နောက်တစ်ယောက်ကို ငါ အမြန်ရှာမယ်’ ဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်သွားတတ်တယ်”

“နင် ရွေးသင့်တာက လမ်းခွဲဖို့ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ဖက် တဲ့ ချစ်သူဖြစ်အောင် သူ့ကိုပြင်ဆင်ဖို့နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်ဆင်ဖို့ပဲ ကေသီ”

လောကကြီးမှာ မွေးလာတာနဲ့ ကိုယ်နဲ့ အသင့်လျော်ဆုံးလူဆိုတာ မရှိသလို မသင့်လျော်ဘူး ဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ အဓိက က ချစ်ကြိုက်သူနှစ်ဦး အဆင်ပြေ ချောမွတ်ဖို့ အချင်းချင်း ပြင်ဆင်ညှိနှိုင်းတာပဲဖြစ်တယ်။

မူရင်းရေးသားသူ Caffeine

ကွာရှင်းဟိုတယ်

သူနဲ့သူမ မင်္ဂလာဆောင်တာ (၁၀) နှစ် တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ။ လင်မယား နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာစိတ်လှုပ်ရှားမှုမှ မရှိတော့သလို စိတ်ဝင်စားမှုလည်း မရှိ တော့ဘူး။ အချိန်ကြာလေ သူမကို တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားအရ သူ ဆက်ဆံနေရတယ်လို့ သူ ထင်လာလေဖြစ်တယ်။ သူမအပေါ် သူ ငြီးငွေ့လာခဲ့တယ်။ အထူးသဖြင့် သူ့ အလုပ်မှာ အသစ်ဝင်လာတဲ့ သွက်သွက်လက်လက် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကြောင့် ဖြစ်တယ်။ ကောင်မလေးက သူ့ကို ရူးသွပ်စေခဲ့တယ်။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ ဒုတိယ အရွယ် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းလို့ သူ ထင်ခဲ့တယ်။

အကြိမ်ကြိမ် တွေးတော ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် သူမနဲ့ ကွာရှင်းဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုခံစားချက်မျိုးက သူမအတွက် ထုံကျင်နေပါပြီ။ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ သူ့တောင်းဆိုချက်ကို သူမ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တယ်။ နှစ်ဦးသား တရားရုံးသွားပြီး ကွာရှင်းခဲ့ကြတယ်။ ကွာရှင်းစာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ရုံးကနေ သူတို့ ထွက် လာကြတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး သူတစ်လမ်း ကိုယ်တစ်လမ်း လွတ်လပ်သူတွေဖြစ် သွားကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဟာတာတာ ခံစားနေရတယ်။ သူမကို သူ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“မိုးတောင်ချုပ်နေပြီ။ ငါတို့ ညစာ အတူ သွားစားရအောင်”

“ကောင်းပြီလေ... ‘ကွာရှင်းဟိုတယ် (Divorce hotel)’ ဆိုတဲ့ စားသောက်

ဆိုင်အသစ် ဖွင့်ထားတယ်လို့ ကြားတယ်။ အဲဒီ ‘ကွာရှင်းဟိုတယ်’ က ကွာရှင်း ပြတ်စဲပြီးစ ဇနီးမောင်နှံတွေ နောက်ဆုံးတစ်နပ်အတွက် သီးသန့်ဖွင့်ထားတဲ့ ဟိုတယ် ပါတဲ့။ အဲဒီမှာ သွားစားရအောင်” သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူမ ပြောတယ်။

သူ ခေါင်းညိတ်ပြီး နှစ်ဦးသားနှုတ်ဆိတ်လို့ ဟိုတယ်ထဲ ရှေ့ဆင့်နောက် ဆင့် ဝင်သွားကြတယ်။

“ကောင်းသော ညနေခင်းပါ”

အခန်းထဲ ထိုင်လိုက်တာနဲ့ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းက ရောက်လာတယ်။

“ဘာများ သုံးဆောင်ကြမလဲရှင်”

“မင်း မှာကွာ” သူမကို ကြည့်ပြီး သူ ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်မ အပြင်သိပ်မထွက်တော့ ဒါတွေကို မသိဘူး။ ရှင်ပဲ မှာပါ” သူမ ခေါင်းခါပြီး ပြောတယ်။

“ဆောရီး... ကျွန်မတို့ ကွာရှင်းဟိုတယ်မှာ စည်းကမ်းတစ်ခု ရှိတယ်။ ဒီညစာကို မိန်းမဖြစ်သူက ယောက်ျားကြိုက်တတ်တာတွေ မှာပေးရသလို ယောက်ျား ဖြစ်သူကလည်း မိန်းမကြိုက်တတ်တာတွေကို မှာပေးရပါတယ်။ ဒါကို ‘နောက်ဆုံး အမှတ်တရ’ လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ” ဆံပင်ကို သူမသပ်တင်ပြီး ဟင်းတွေ မှာလိုက်တယ်။

“ငါးပေါင်းတစ်ပွဲ၊ မှိုကြော်တစ်ပွဲ၊ မှိုနားရွက်သုပ်တစ်ပွဲ. . . ဒီဟင်းတွေ အားလုံး ဂျင်း၊ ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူ မထည့်နဲ့နော်။ ကျွန်မ အမျိုးသား... ဪ... ဒီအမျိုးသားက အဲတာတွေ မစားဘူး”

“လူကြီးမင်းကရော ဘာမှာမလဲ” ဝန်ထမ်းက သူ့ကိုကြည့်ပြီး မေးတယ်။

တခဏလောက် သူ ငေးကြောင်သွားမိတယ်။ လက်ထပ်ပြီး (၁၀) နှစ်မှာ ကိုယ့်မိန်းမ ဘာကြိုက်တတ်မှန်း သူ မသိခဲ့ဘူး။ ပါးစပ်ကြီးဟပြီး သူဘာပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေခဲ့တယ်။

“ဒါတွေပဲလုပ်ပါ။ အဲဒီဟင်းက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံးကြိုက်တဲ့ ဟင်းပါ” သူ့အဖြစ်ကို သူမက အလျင်အမြန် ဝင်ကယ်တယ်။

ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက ရယ်ပြီး ‘တကယ်တမ်းပြောရရင် ကျွန်မတို့ ကွာရှင်းဟိုတယ်ကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ညစာလာစားကြတဲ့ ဇနီးမောင်နှံတွေက ဘာမှ စားချင်စိတ်ရှိကြတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီ ‘နောက်ဆုံးအမှတ်တရ’ ကို မစားကြတော့ဘဲ ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်က ကွာရှင်းသူတွေအတွက် အထူးစီမံ

ထားတဲ့ အအေးကိုပဲ သောက်ကြရအောင်၊ ကျွန်မတို့ဟိုတယ်ကို ရောက်လာသူတိုင်းက ဒါကို မငြင်းဘဲမှာကြတယ်”

“အင်း... ဒါဆိုလည်း အအေးပဲမှာကြတာပေါ့” သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောတယ်။

သိပ်မကြာဘူး။ ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက အအေးနှစ်ခွက် လာပို့တယ်။ တစ်ခွက်က ရေခဲပါတဲ့ အပြာနုရောင် အရည်ဖြစ်ပြီး တစ်ခွက်က အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေတဲ့ အနီရောင်အရည်ဖြစ်တယ်။

“ဒီအအေးတွေကို ‘မီးတောက်တစ်ဝက်၊ ပင်လယ်ရေတစ်ဝက်’ လို့ ခေါ်တယ်။ သုံးဆောင်နိုင်ပါပြီ”

ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက ပြောပြောဆိုဆို နေရာက ခွာတယ်။ အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြတယ်။

“တောက်... တောက်... တောက်”

တံခါးခေါက်သံနဲ့အတူ ဝန်ထမ်းကောင်မလေး ဝင်လာပြန်တယ်။

“လူကြီးမင်း... သူ့ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ပန်းစည်းလက်ဆောင်ပေးတဲ့ အဖြစ်ကို မှတ်မိသေးလား။ အခု အရာအားလုံးက ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ လင်မယား မဟုတ်တော့လည်း သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလို့ရတယ်။ သူ့ကို နှင်းဆီတစ်ပွင့် လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါဦး”

သူမတစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားမိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀) နှစ်က သူပန်းစည်းပေးတဲ့ ပုံရိပ်တွေကို သူမ မြင်ယောင်လာမိတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိတဲ့ သူစိမ်းမြို့မှာ သူတို့ ဘာမှ မရှိခဲ့ဘူး။ အရာအားလုံး သုညကစခဲ့ကြတယ်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာ နေရာအနှံ့ သူတို့ အလုပ်လိုက်ရှာကြတယ်။ ရုန်းကန်ကြတယ်။ ညအခါ ညဈေးမှာ သူမ ဈေးရောင်းထွက်သလို သူက စားသောက်ဆိုင်မှာ ပန်းကန်ဆေးတယ်။ ညနက်သန်းခေါင်ရောက်မှ ငှားနေတဲ့ ၁၀ ပေပတ်လည် အခန်းကျဉ်းထဲ သူတို့ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ နေ့ရက်တွေကို ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရလည်း သူတို့ ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီမြို့ကိုရောက်တဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် ချစ်သူများနေ့မှာ သူမအတွက် သူ ပထမဆုံးအကြိမ် နှင်းဆီအနီရဲရဲတစ်ပွင့် လက်ဆောင်ပေးတယ်။ သူမ မျက်ရည်ကျအောင် ပျော်ရွှင်ခဲ့မိတယ်။

(၁၀) နှစ် တိုင်ခဲ့ပါပြီ။ သူတို့ဘဝ အရာအားလုံး ပြည့်စုံလာချိန် လမ်းခွတစ်နေရာမှာ သူတို့ရောက်နေခဲ့တယ်။ အတိတ်ကအကြောင်းတွေ တွေးရင်း သူမ မျက်ရည်ကျမိ တယ်။

“မလိုတော့ပါဘူး...” လက်ကာပြပြီး သူမပြောတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀) နှစ် အဖြစ်ကို သူလည်း မြင်ယောင်နေမိတယ်။ သူမ အတွက် နှင်းဆီပန်း မပေးမိတာ ၅ နှစ်၊ ၆ နှစ်ရှိခဲ့မှန်း အခုမှ သူ သတိရတယ်။

“လိုတယ်... ပန်းယူမယ်” လက်ပြပြီး သူပြောတယ်။

ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကိုယူပြီး နှစ်ပိုင်းခွဲလိုက်တယ်။ ပြီးနောက် ပွင့်ဖပ်တွေကို သူတို့ရဲ့အအေးခွက်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ ပွင့်ဖပ်တွေက အအေးထဲပျော်ဝင်ကုန်တယ်။

“ဒီနှင်းဆီပွင့်က ကျွန်မတို့ဟိုတယ်က ကောက်ညှင်းနဲ့ အထူးပြုလုပ်ထားတဲ့ နှင်းဆီတွေပါ။ ဒါဟာလည်း လူကြီးမင်းတို့အတွက် တတိယမြောက် စားစရာတစ်ခု ပါပဲ။ ဒါကို ‘ရောင်ပြန်အလှ’ လို့ ခေါ်တယ်။ လူကြီးမင်းတို့ ဖြည်းဖြည်း သုံးဆောင် ကြပါ။ လိုအပ်ရင် ကျွန်မကို ခေါ်လိုက်ပါ”

ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်သွားတယ်။

“...ဟို.... မောင်”

သူ့အသံတွေ လည်ချောင်းဝမှာ ပျောက်နေတယ်။ သူမလက်ကို သူ ဖမ်းဆုပ်လိုက်တယ်။ သူမ လက်လှုပ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရုန်းမိဘူး။ နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်နေကြတယ်။ ဘာမှ မပြောဖြစ် ကြဘူး။

‘ဖပ်’

ရုတ်တရက် ဖိမှိတ်သွားတယ်။ အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျသွားတယ်။ အပြင်က အရေးပေါ်ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာပြီး အခန်းထဲ မီးခိုးတွေ လှိမ့်ဝင်လာ တယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

နှစ်ယောက်လုံး အမြန်ထရပ်လိုက်ကြတယ်။

“ဟိုတယ် မီးလောင်နေတယ်ဗျို့။ အားလုံး လုံခြုံရေးလမ်းညွှန်ဘက် အမြန်သွားကြပါ”

အပြင်က အသံကုန် အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်တယ်။

“မောင်... ကျွန်မကြောက်တယ်” သူ့ရင်ခွင်ထဲ သူမတိုးဝင်လိုက်တယ်။

“မကြောက်နဲ့... မောင်ရှိတယ်။ လာ... အပြင်ကိုတိုးထွက်ရအောင်” သူမကို တင်းတင်းပွေ့ပွေ့ပြီး သူ ပြောတယ်။

အပြင်ကိုရောက်တော့ အပြင်က မီးရောင်နဲ့ လင်းနေတာကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ပျက်ခဲ့သလို အရာတိုင်းက သူ့နေရာနဲ့သူ ရှိနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဝန်ထမ်းကောင်မလေး ရောက်လာပြီး...

“ဆောရီး... လူကြီးမင်းတို့ကို ထိတ်လန့်စေခဲ့ပြီ။ ဟိုတယ်ကြီး မီးမလောင်ပါဘူး။ အခန်းထဲ မီးခိုးတွေကို တမင်လွှတ်ခဲ့တာပါ။ ဒါဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ စတုတ္ထမြောက် ဟင်းပါပဲ။ ဒါကို ‘ရင်ထဲက ရွေးချယ်ခြင်း’ လို့ ခေါ်တယ်။ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်နိုင်ပါပြီ”

အခန်းထဲ သူတို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြတယ်။ အခန်းထဲမှာ ပကတိအတိုင်း မီးရောင်နဲ့ လင်းနေတယ်။ သူမကို သူ ဆွဲပွေ့ပြီး...

“ဟန်နီ... ဝန်ထမ်းကောင်မလေး ပြောတာ မှန်တယ်။ အခုနက ဟန်နီနဲ့ မောင်ရဲ့ တကယ့်ရင်ထဲက ရွေးချယ်တာတွေဖြစ်တယ်။ တကယ်တော့ မောင်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မခွဲနိုင်ကြဘူး။ မနက်ဖြန် မောင်တို့မင်္ဂလာပြန်ဆောင်ကြရအောင်ကွာ”

“မောင် ဆန္ဒရှိလို့လား” နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး သူမမေးတယ်။

“ဆန္ဒရှိတာပေါ့။ အခု ဘာမဆို မောင် နားလည်သဘောပေါက်လာပြီ ဟန်နီ။ မောင်တို့ မနက်ဖြန် အစောကြီး မင်္ဂလာဆောင်ရအောင်ကွာ။ ရှင်းမယ်ဟေ့” ပြောပြောဆိုဆို ဝန်ထမ်းကောင်မလေးကို သူ လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

ဝန်ထမ်းကောင်မလေးဝင်လာပြီး အနီရောင် ငွေတောင်းခံလွှာကို ကမ်းပေးတယ်။

“လူကြီးမင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဒါဟာ ဒီဟိုတယ်ရဲ့ နောက်ဆုံး လက်ဆောင်ပါ။ ဒါကို ‘ထာဝရ တောင်းခံလွှာ’ လို့ခေါ်တယ်။ နှစ်ယောက်လုံး ထာဝရ သိမ်းထားပေးပါ”

စာရွက်ကို သူ ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ” သူမ စိုးရိမ်တကြီးမေးတယ်။

“ဟန်နီ... မောင်မှားပါတယ်။ မောင်တောင်းပန်ပါတယ် ဟန်နီ” စာရွက်ကို

ကမ်းပေးရင်း သူပြောတယ်။ စာရွက်ကို သူမကြည့်လိုက်တယ်။ စာရွက်ပေါ်မှာ
ရေးထားတာက...

နွေးထွေးတဲ့ မိသားစုတစ်စု
ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့တဲ့ လက်တစ်စုံ
သင့်ပြန်အလာကို ညနက်သန်းခေါင်အထိ စောင့်နေတဲ့ မငြိမ်းတဲ့မီးတစ်ပွင့်
ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါလို့ ၁၂ ရာသီလုံး မှာတဲ့စကား
အနှိုင်းမဲ့တဲ့ ဂရုစိုက်မှု
ယောက္ခမအတွက် အပြုအစု
ကလေးအတွက် မနက်မိုးချုပ်စောင့်ရှောက်မှု
သင်ကြိုက်တဲ့အစားအစာအတွက် အချက်အပြုတ်
သင့်အတွက် ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့ နုပျိုခြင်းတွေ...
ဒါဟာ သင့်ဇနီးမယားပဲ ဖြစ်တယ်။

“မောင်.... မောင်လည်း ပင်ပန်းပါတယ်။ ဒီနှစ်တွေမှာ မောင်ကို ကျွန်မ
လျစ်လျူရှုမိခဲ့တယ်”

လက်ထဲက စာရွက်ကို သူမ ကမ်းပေးပြီး ပြောတယ်။ စာရွက်ကို သူ
ကြည့်လိုက်တယ်။ စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားတာက....

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်
ကြီးလေးတဲ့တာဝန်ကို ပခုံးနှစ်ဖက်နဲ့ ထမ်းထားတယ်
ညနက်သန်းခေါင်မှ ပင်ပင်ပန်းပန်း ပြန်လာတယ်
စားဝတ်နေရေးအတွက် နေရာအနှံ့ ပြေးလွှားရတယ်
ပြောမထွက်ခဲ့တဲ့ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းတွေ
မျက်နှာပေါ်က ရင့်ရော်ခြင်းတွေ
ခယ်မ၊ ယောက္ခမတွေအတွက် တာဝန်တွေ
ကျရှုံးခြင်း၊ ဆုံးရှုံးခြင်းနဲ့ ရုန်းကန်မှုတွေ
မိသားစုအတွက်၊ သားသမီးအတွက် မေတ္တာတွေ. . . .
ဒါဟာ သင့်ခင်ပွန်းပဲ ဖြစ်တယ်။

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပွေ့ဖက်ပြီး သူတို့ငိုမိကြ
တယ်။ ငွေရှင်းပြီး ဟိုတယ်မန်နေဂျာကို သူတို့ ကျေးဇူးတင် စကားပြောကြတယ်။
အဲဒီနောက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်တွဲပြီး ဟိုတယ်က သူတို့ထွက်ခဲ့ကြ

တယ်။ ပျော်ရွှင်သွားကြတဲ့ သူတို့ နောက်ကျောပုံရိပ်ကို ကြည့်ပြီး ဟိုတယ်မန်နေဂျာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေတယ်။

“သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကွာရှင်းဟိုတယ်က မိသားစု တစ်စုကို ကယ်တင်လိုက်ပြန်ပြီ”

အချစ်တွေ ဘယ်လောက်မှ လုံလောက်သလဲ

တစ်ချိန်က စကားဟတာနဲ့ “.....က အရေးပါတာလား၊ ငါက အရေးပါတာလား” လို့ ပြောတတ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မ ချစ်ကြိုက်ခဲ့ဖူးတယ်။

သူပြောတဲ့ ‘.....’ က ဘယ်အရာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဥပမာ- ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူဟောင်းဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်မယ်၊ ရုပ်ရှင်ကားပိုင်းရှည်တစ်ကားလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

ချစ်သူက သင့်ကို ‘တီဗွီက အရေးပါတာလား၊ ငါက အရေးပါတာလား’ လို့မေးတဲ့အခါ သင့်စိတ်ထဲမှာ ‘ဒီ နဲ့အတွဲကလေးသူငယ် ငါ့ရှေ့က ပျောက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ’ လို့ တွေးကောင်း တွေးလိမ့်မယ်။ အဲဒီနောက် နာရီဝက်ကြည့်ပြီး သူနဲ့ ချိန်းတွေ့ဖို့ စိတ်ကူးထားတဲ့ သင့်စိတ်ကူးကို ပြောင်းပြီး တစ်နေကုန် အခွေတွေကို သင် ထိုင်ကြည့်ကောင်း ကြည့်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ ချစ်သူက ‘တီဗွီကြည့်တာနဲ့’ သူ့ကိုယ်သူ နှိုင်းလာတဲ့အခါ သူ့စိတ်ကို သင် ပိုကလိချင်လာလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာပါဘူး... သင့်ကိုယ်သင်လည်း မရင့်ကျက်သူဖြစ်ကြောင်း သင် သတိထားမိပါလိမ့်မယ်။

သူ့ကို သင်ချစ်တယ်။ သူနဲ့လက်ချင်းတွဲပြီး ဖျော်ဖျော်ပါးပါး လျှောက်လည်ဖို့ ကိုလည်း သင်မျှော်လင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပုံစံ ပြောင်းသွားခဲ့ရတာလဲ။ သင့်စိတ်ထဲမှာ သူ့စိတ်တိုတာကို ပျော်ရွှင်တာထက် ပိုစေချင်တာ

လား။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို တစ်ချိန်က ကျွန်မ ဆန်းစစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါဟာ စိတ်နေသဘောထားကြောင့် ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။

တကယ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကျွန်မ ထွက်လည်တယ် ဆိုပါစို့။ ‘သူငယ်ချင်းတွေက အရေးပါတာလား၊ ငါက အရေးပါတာလား’ လို့ပြောမယ့်အစား ‘ပျော်ပျော်ကစားခဲ့နော်’ လို့ သူ ပြောခဲ့ရင် ညနေဝင်မိုးချုပ်ထိ သူ့ဖုန်းမကိုင်ဘဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တစ်နေကုန် လျှောက်လည်မယ့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်ပြီး သူ့ဆီ ကျွန်မ အမြန်ပြန်လာမိလိမ့်မယ်။

တကယ်လို့ ဇာတ်လမ်းတွဲတွေ ကျွန်မ ကြည့်ချင်တဲ့အခါ ဖုန်းမချခင် ‘ဇာတ်လမ်းက အရေးပါတာလား၊ ငါက အရေးပါတာလား’လို့ ပြောမယ့်အစား ‘အင်း... ကြည့်ပြီး စောစောအိပ်နော်’လို့ သူပြောခဲ့ရင်၊ နာရီဝက်လောက်ပဲ အခွေ ကြည့်ပြီး မအိပ်ခင် သူ့ကို တမင် မက်ဆေ့မပို့မယ့် စိတ်ကူးကို ဖျက်ပြီး ‘နင့်ကို ငါ လွမ်းတယ်’လို့ သူ့ကို ကျွန်မ ဖုန်းဆက်မိလိမ့်မယ်။

နောက်ဆုံးမှာ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ကျွန်မ လမ်းခွဲလိုက်ကြတယ်။ ‘နင့်အချစ်တွေ ငါ့အတွက် မလုံလောက်ဘူး’ လို့ သူက ဆိုပါတယ်။ ဘယ်လိုအခြေအနေမှ ‘လုံလောက်တယ်’လို့ ခေါ်သလဲလို့ သူ့ကို ကျွန်မ မေးကြည့်ချင်ပါတယ်။ သူကလွဲပြီး အရာရာကို ဥပေက္ခာပြုမှ လုံလောက်တယ်လို့ ဆိုရမလား။ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်မှုတွေ၊ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးတွေကို လက်လွှတ်ပြီး အရာအားလုံး သူ့အတွက်ပေးဆပ်မှ လုံလောက်တယ်လို့ ခေါ်မလား။

သာမန်အားဖြင့် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့ အချစ်ဝတ္ထု၊ အချစ်ရုပ်ရှင်တွေနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ အချစ်အတွက် ပေးဆပ်ရမှာကို လိုလားကြတယ်။ ‘အချစ်အတွက် အရာရာပေးဆပ်ရဲတယ်’ ဆိုတာကို ယုံကြည်ထားကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေမှာ အချစ်ဟာ အလှူခံဖြတ်ပိုင်းနဲ့ တူတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မလှူတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေရှိပေမယ့် အသိစိတ်က ကျွန်မတို့ကို တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ဖို့ နှိုးဆော်နေတယ်။ မမြင်ရတဲ့ အသိစိတ်ကို အားနာတာကြောင့် စိတ်မပါတပါနဲ့ ပထမအကြိမ် ကျွန်မတို့ လှူတယ်။ ဒုတိယအကြိမ်၊ တတိယအကြိမ်...နောက်တော့ အလှူခံသူက ကျွန်မတို့လှူတာကို ‘လှူသင် လှူထိုက်တယ်’လို့ ထင်ပြီး ကျေးဇူးစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ လှူသမျှကို ယူသွားတော့တယ်။

ကိုယ့်ဘက်ကချည်း ပေးဆပ်ဖို့ ကျွန်မတို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာတဲ့အခါ။ တစ်ဘက်လူက အကြွေးတောင်းသူတစ်ယောက်လို 'အချစ်အတွက် ပေးဆပ်မယ်ဆို' လို့ အတင်းအကျပ် တောင်းဆိုလာတဲ့အခါ။ ပေးဆပ်ရမှာကို ကျွန်မတို့ ကြောက်တတ်လာတယ်။

ကျွန်မ မဆိုးဘူးလို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ 'ချစ်တာ မလုံလောက်ဘူး' လို့ တခြားသူ အပြစ်ဖို့တဲ့အခါ အပြစ်ရှိတဲ့ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ထမ်းထားရတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်လာမိတယ်။ လမ်းခွဲချိန်မှာလည်း ကျွန်မ မနာကျင်၊ မခံစားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မလည်း သူ့ကိုချစ်လို့ နာကျင်၊ ခံစားခဲ့တာရပါပဲ။

အချစ်ကို မတူတဲ့ အတိမ်အနက်နဲ့ သတ်မှတ်ခဲ့လို့၊ သူ့အပေါ် ကျွန်မရဲ့ အချစ်တွေ မလုံလောက်လို့ သူလိုအင်တွေများလို့ ဒါတွေဟာ ကျွန်မတို့ လမ်းခွဲကြတဲ့ အကြောင်းပြချက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အင်တာဗျူးတစ်ခုမှာ ဒါရိုက်တာတစ်ဦး ဖြေခဲ့တဲ့ အဖြေကို ကျွန်မ သွားသတိရတယ်။ သူ ဖြေခဲ့တာက 'အချစ်တွေ မလောက်လို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြတယ်' တဲ့။

သူပြောချင်တဲ့ အကြောင်းအရာက ရှိမီယိုနဲ့ ဂျူးလိယက်လို နိုင်ငံအချင်းချင်း ရန်ငြိုးထားပြီး မညှားကြတဲ့ဇာတ် အခုခေတ်မှာ မရှိတော့ပါဘူး။ အခုခေတ်လူတွေ လမ်းခွဲကြတဲ့အကြောင်းက အချစ်တွေ မလောက်လို့ ဖြစ်တယ်။

အချစ်တွေ မလုံလောက်လည်း အချစ်က ရှိနေဦးမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေမှာ အချစ်ရှိနေရုံနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး။ သူနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်တယ်ဆိုတိုင်း သူ့ကိုမချစ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်တွေ မလုံလောက်လို့ဖြစ်တယ်။ လူ့ဘဝလမ်းခရီးက ရှည်လျားတယ်။ အဲဒီလမ်းခရီးမှာ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိနေရုံနဲ့ မလုံလောက်နိုင်ပါဘူး။

နင့်ကို ငါချစ်တယ် ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ သူငယ်ချင်း၊ အပေါင်းအသင်းဆိုတာ ရှိတယ်။ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေကို ငါကြိုက်တယ်။ ဇာတ်လမ်းတွဲတွေ ငါ ကြိုက်တယ်။ ငါ့အချစ်၊ ငါမေတ္တာတွေကို ငါ့အလုပ်၊ ငါ့လွတ်လပ်မှုအတွက် ခွဲဝေပေးရဦးမယ်။ နင့်ကိုချစ်တဲ့ ငါ့အချစ်တွေ ဘယ်လောက်မှ လုံလောက်တယ်လို့ နင်ထင်သလဲ။

အချစ်ရယ်... ဘာကြောင့် ရန်ဖြစ်ရက်တယ်

ချစ်သူတွေ၊ လင်မယားတွေ အတူနေတာ ကြာပြီဆိုရင် ငြင်းခုံရန်ဖြစ်လေ့ ရှိကြတယ်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းခုံ ရန်ဖြစ်လေ့ရှိကြတယ်။

တကယ်လို့ ရန်လည်းဖြစ်မယ်၊ ခံစားချက်လည်း မပြောင်းချင်ဘူး... တစ် ယောက်ကို တစ်ယောက် ပိုချစ်ချင်တယ်၊ ပိုနားလည်ချင်အောင် ရန်ကို ဘယ်လိုဖြစ် ရမလဲ၊ ဘယ်လို ငြင်းခုံကြမလဲ။

ဟောလီဝုဒ်ရုပ်ရှင်တစ်ကားဖြစ်တဲ့ "Groundhog Day" ဇာတ်ကားက မိုးလေဝသ ကြော်ငြာသူတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ Phil Connors (Bill Murray) က Pennsy- lvania မှာရှိတဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့မှာ Groundhog Day ပွဲအကြောင်း သွားရောက် မေးမြန်းခဲ့တယ်။ မမျှော်လင့်တဲ့ နှင်းမုန်တိုင်းကြောင့် အဲဒီမှာ သူ တစ်ညအိပ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ တည်းခဲတဲ့အချိန်က တစ်နေ့တည်း တစ်ရက်တည်းဖြစ်နေတယ်။ သူ ဘယ်တော့ နိုးထလာလား အချိန်က ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ ရက်ဖြစ်နေပြီး Groundhog ကြွက်တွေ မြေအောက်က ထွက်တဲ့နေ့ပဲ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

မပြောင်းလဲတဲ့အချိန် တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ပိတ်မိနေတဲ့ Phil ဟာ အဲဒီမြို့ လေးမှာပဲ မပြောင်းလဲတဲ့ နေ့ရက်တွေကို ဖြတ်သန်းနေရတယ်။ နေ့တိုင်း တွေ့နေကျ လူတွေနဲ့တွေ့ပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ပဲ ထပ်ထပ်ဆုံနေရတယ်။ တူတဲ့လမ်းတွေ လျှောက်ခဲ့ရတယ်။ ဖြစ်ပျက်တာတွေ ထပ်ထပ်ဖြစ်တာကြောင့် သူ ရူးမတတ်ဖြစ်ပြီး

ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ သူ ဘယ်လို ခံစားခဲ့ရပါစေ သူ နိုးထလာတိုင်း ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ ရက်ဖြစ်နေပြီး ဖြစ်ပြီးသမျှ ကိစ္စတွေပဲ ထပ်ထပ် ဖြစ်နေပြန်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာလည်း ထပ်ခါထပ်ခါ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ၊ ဖြေရှင်းလို့မရတဲ့ ကိစ္စ၊ စိတ်နောက်စရာတွေ ရှိခဲ့ဖူးကြမယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက်နဲ့ ငွေကြေးကိစ္စ၊ သားသမီးကိစ္စ၊ ယောက္ခမ ချွေးမကြားကိစ္စ ဒါမှမဟုတ် အိမ်မှုကိစ္စတွေနဲ့ မပြတ် ငြင်းခုံကြရတယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲက Phil လိုပဲ အကြောင်းအရာတစ်ခုမှာ ဒါမှ မဟုတ် ဒီလိုနေ့ရက်တွေမှာ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေကြရတယ်။

ရုပ်ရှင်ထဲက Phil ဟာ စစချင်းမှာ ကိုယ်ကြုံရသမျှကို သံသယဖြစ်တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး မျှော်လင့်ချက်ပါ မဲ့သွားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကြုံသမျှ အဖြစ်အပျက်ကို လက်ခံပြီး ထင်မြင်ချက်ပေးတာတွေ ရပ်လိုက်တယ်။ မပြောင်းလဲဘဲ ထပ်တလဲလဲဖြစ်နေတဲ့ နေ့ရက်တွေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပျော်အောင် နေပြီး သူတစ်ပါးကို ဂရုစိုက်ရင်း၊ ကူညီရင်းနဲ့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့တယ်။ ရှေ့မတိုး နောက် မဆုတ်သာတဲ့ အချိန်တွေကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ကျော်ဖြတ်ခဲ့တယ်။

ဖြေရှင်းလို့မရတဲ့ ခြားနားချက်တွေ ရှိနေလို့လား

တကယ်တော့ ရန်ဖြစ် ငြင်းခုံတာဟာ ‘တစ်ဖက်လူကို ဒုက္ခပေးတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ပဲ အလွယ်တကူ ရှင်းလင်းချက်ထုတ်လို့ မရဘူး။ ‘ကိစ္စရပ်တစ်ခုနဲ့ မကြာခဏ ရန်ဖြစ်တာဟာ လင်မယားကြားမှာ ဖြေရှင်းလို့မရနိုင်တဲ့ ခြားနားချက်တွေ ရှိနေလို့ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ခြားနားချက်က လင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ အချင်းချင်း တန်ဖိုးဖြတ်မှုကို မလိုလားလို့၊ ကိုယ့်မိသားစုဘက်က စခဲ့တဲ့ ပြဿဒ်မီး ဒါမှမဟုတ် လူမှုရေးကြောင့် စတာတွေဖြစ်တယ်။’

တရုတ်စိတ်ရောဂါရှာဖွေရေးဌာန စိတ်ပညာဆရာဝန် Zhao Wentao က ‘ငွေကြေးကြောင့် အမြဲရန်ဖြစ်တဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကိုယ့်ယောက်ျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကပ်စေးနည်းမှန်း မိန်းမဖြစ်သူ တွေးမတတ်ခဲ့ဘူး။ ပိုက်ဆံ တွေကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားပြီး မိန်းမကို အသုံးအဖြုန်းကြီးတယ်လို့ပဲ သူ အမြဲ ဆဲဆိုနေခဲ့တယ်။ ဒါကို မိန်းမက လက်မခံနိုင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း မိဘအိမ် တစ်ခေါက်ပြန်ဖြစ်မှ ယောက်ျားဖြစ်သူဟာ ဆင်းရဲကြပ်တည်းတဲ့ မိသားစုဘဝက ကြီးပြင်းလာခဲ့တာကို သိလိုက်ရတယ်။ ကိုယ်တိုင်ပိုက်ဆံရှာတတ်သည့်တိုင် ချွေတာ သုံးစွဲခဲ့တယ်။ ဒါကို မိန်းမ တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာတဲ့အခါ ငြင်းခုံတာတွေလည်း နည်းသွားတယ်’

နောက် အိမ်ရှင်မတစ်ဦးက သူ့ယောက်ျား အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း ပြောတတ်

တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို လက်မခံနိုင် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ သူ့ယောက်ျားပြောတဲ့ စကားက “အိမ်က ရှုပ်ပွနေတာပဲ ဘာဖြစ်လို့ မသိမ်းတာလဲ” ဖြစ်တယ်။ ဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက် အမြဲ ရန်ဖြစ်ရတယ်။ နောက်ပိုင်း အိမ်ထောင်တည်မြဲရေး သင်တန်းကို လင်မယားနှစ်ယောက် အတူတက်ဖြစ်မှ ကိစ္စရှင်းသွားတော့တယ်။

မိန်းမဖြစ်သူဟာ ငယ်ငယ်လေးတည်းက စည်းကမ်းတင်းကြပ်တဲ့ မိသားစု က မွေးဖွားခဲ့ပြီး နေအိမ်၊ အိပ်ခန်း၊ မသပ်ရပ်တိုင်း အဆူအဆဲခံခဲ့ရလို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ယောက်ျားဖြစ်သူ မတော်တဆ ပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းက သူ့ကို အပြစ်ရှာ၊ ဆူဆဲခံခဲ့ရတဲ့ သူ့ငယ်ဘဝကို ပြန်ရောက်သွားစေလို့ဖြစ်တယ်။

မိန်းမရဲ့အခြေအနေကို နားလည်ပြီးနောက် အဲဒီစကားကို သူ့အလွယ်တကူ မပြောတော့ကြောင်း ယောက်ျားဖြစ်သူက အပြုံးနဲ့ပြောပါတယ်။ နောက်ပြီး မိန်းမ အလုပ်များတဲ့အချိန် ကိုယ်တိုင်လည်း ပစ္စည်းတွေ ကူသိမ်းပေးတတ်လို့ ငြင်းခုံရန်ဖြစ် တာတွေ နည်းသွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ရန်ဖြစ်လေ ပိုချစ်လေ ဖြစ်စေမယ်

ရန်ဖြစ် ငြင်းခုံခြင်းရဲ့နောက်မှာ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ တစ်ဖက်လူရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဖြေရှင်းလို့မရတဲ့ အစိုင်အခဲတွေ ရှိသေးကြောင်း သိစေပါတယ်။ အဲဒီအစိုင်အခဲတွေ ကို တမင်တကာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မတော်တဆပဲဖြစ်ဖြစ် ထိမိခဲ့ရင် မြေမြှုပ်ဗုံး နင်းမိသလို ချက်ချင်းပေါက်ကွဲတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ Gender relations ကို လေ့လာတဲ့ စိတ်ရောဂါဆရာဝန် Mrs.Zhao က ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ဖက်သားနဲ့ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ပိုနားလည်စေတဲ့ အကောင်းဆုံးအခွင့်အရေးလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုရန်ဖြစ်မှ တစ်ဖက်သားကို ပိုနားလည်၊ ပိုရင်းနှီးစေမလဲ။

Mrs Zhao က တစ်ဖက်သားအပေါ်ထားတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အပြစ်တင်မှု၊ စိတ်တို ဒေါသထွက်မှုစတဲ့ ပေါက်ကွဲငြင်းခုံတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကို အချင်းချင်း ဆက်ဆံပြောဆို လို့ရတဲ့ အနေအထား၊ အချင်းချင်း လိုအပ်ချက်တွေကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုတဲ့ အနေ အထားအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ အကြံပေးပါတယ်။

ဥပမာ- ကိုယ်စိတ်တိုဒေါသထွက်တဲ့အချိန် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုခံစားချက်မျိုး ကို ကိုယ်ခံစားရသလဲဆိုပြီး အရင်ဆန်းစစ်ရမယ်။ ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်တွေ ခြိမ်းခြောက် ခံနေရပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်အလေးထားတဲ့လူက ကိုယ့်ကိုထိခိုက်စေနေတာ လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်တောင်းဆိုတဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေ မပြည့်ဝခဲ့လို့လား၊ ကိုယ့်ခံစားချက်ကို အရင်ဆန်းစစ်ပြီး တစ်ဖက်သားနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ခြားနားချက်ကို

ရှာရမယ်။ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်၊ ဒီလို ပြောရတာလဲ... စသည်ဖြင့် ကိုယ်ရှုထောင့်က နေပဲ ကြည့်ပြီး စိတ်တိုဒေါသထွက်ဖို့ မဟုတ်သလို ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်၊ ယူဆချက်ကိုပဲ ခေါင်းမာတင်းခံနေဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါကို နောက်ဥပမာနဲ့ ထပ်ပြရရင် အချိန်တိုင်း အလုပ်များပြီး ညမှ အိမ် ပြန်ရောက်တတ်တဲ့ ယောက်ျားဖြစ်သူဟာ ရုံးပိတ်ရက်မှာတောင် အိမ်မကပ်ဘဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဂေါက်သွားရိုက်တယ်။ ဒါကို မိန်းမဖြစ်သူက ရုံးပိတ်ရက်ဆိုရင် အိမ်မှာပဲနေသင့်ကြောင်း စိတ်တိုဒေါသထွက်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ လင်မယားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါကို Mrs. Zhao က ဒီလို အကြံပေးပါတယ်။

ပထမဦးဆုံး မိန်းမဖြစ်သူဟာ ကိုယ့်တောင်းဆိုမှုတွေ ဘာကြောင့် မပြည့် ဝသလဲလို့ အရင်ဆန်းစစ်သင့်တယ်။ (ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုယ့်အနားမှာပဲ ရှိစေချင်တဲ့ ဆန္ဒလား၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်မှုကိစ္စ ကူလုပ်စေချင်တာလား)။

နောက်ပြီး ယောက်ျားက ဘာဖြစ်လို့ ဂေါက်ရိုက်ဖို့ သွားကိုသွားရတာလဲ။ (လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကြောင့်လား၊ စိတ်အပန်းဖြေဖို့နဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက်လား)။

နှစ်ဦးနှစ်ဘက်ကြားမှာ ကိုက်ညီနိုင်တဲ့အမှတ်တစ်ခုကို ရှာမတွေ့နိုင်တော့ ဘူးလား။ ဥပမာ- ယောက်ျားက အပတ်တိုင်း ဂေါက်ထွက်မရိုက်ဘူး ဒါမှမဟုတ် ဂေါက်ကစားပြီးလည်း ညနေစာ အိမ်ပြန်စားမယ်။ မိန်းမဖြစ်သူကလည်း ကိုယ့် တောင်းဆိုမှု၊ ကိုယ့်ဆန္ဒမှန်သမျှ လင်ယောက်ျားကိုပဲ မှီခိုနေဖို့ မလိုဘဲ ကိုယ့်သူ ငယ်ချင်း၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေနဲ့လည်း စိတ်ပျော်ရွှင်ရာတွေ ရှာနိုင်ကြောင်း သိနား လည်သင့်တယ်။

အချစ်၊ ယုံကြည်မှုကို တည်ဆောက်မယ်

သဘောထားကွဲလွဲမှုတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပြီး (၁၀) နှစ်တိုင် မိသားစုပညာ ပေး ဆွေးနွေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ Zhao Wen Tao က လင်မယားကြားမှာ အလွယ်တကူ ငြင်းခုံရန်ဖြစ်တတ်တဲ့ အရာတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့နည်းနဲ့ အကြံတွေ ကို ပေးပါတယ်။

အခုခေတ် အလယ်အလတ်တန်းစား ဇနီးမောင်နှံတွေဟာ များသောအား ဖြင့် ငွေကြေးကိစ္စနဲ့ ရန်ဖြစ်လေ့ရှိကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေဟာ ယောက်ျားတွေ နဲ့ ရင်ဘောင်တန်းပြီး အလုပ်လုပ်လာကြတဲ့အတွက် အရင်ကထက် ပိုခေါင်းဆောင် လာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရန်ဖြစ်ငြင်းခုံခြင်းမှာ ငွေကြေးက အဓိကမဟုတ်ဘဲ နှစ်ဦး စလုံးရဲ့ နောက်ခံ ဆက်စပ်မှုနဲ့ လုံခြုံမှုက ပိုအဓိကကျတယ်လို့ Zhao Wen Tao က ပြောပါတယ်။

ယောက္ခမ ချွေးမကြား ပြဿနာက လင်ယောက်ျားအပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ လင်ယောက်ျားက ကြားဝင်ပြီး ဖျန်ဖြေသင့်တယ်။ မိန်းမရှေ့မှာဆိုရင် မိန်းမကို နှစ်သိမ့်ပေးပြီး ကိုယ့်မိခင်ရှေ့မှာ မိခင်ရဲ့ခံစားချက်ကို နားလည်ပေးရမယ်။ နှစ်ဦး နှစ်ဘက်ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်ရမယ်။

ထို့အတူ တကယ်လို့ ယောက္ခမဘက်က ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်မိသားစုဘက် က ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးကို လိုအပ်တာထက် ဝင်စွက်ဖက်ရင် ကိုယ့်မိသားစု အသီး

သီးနဲ့ အကျိုးအကြောင်း ဆက်ဆံပြောဆိုသင့်တယ်။ မီးလောင်ရာ လေပင့်ပြီး ပြဿနာကို မျက်ကွယ်မပြုသင့်ဘူး။

ကလေးကိစ္စနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတဲ့ လင်မယားတွေကိုလည်း Zhao Wen Tao က မကြာခဏ ကြံဖူးတယ်လို့ဆိုတယ်။ ကလေးတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ အထူးသဖြင့် လူပျို၊ အပျိုဘော်ဝင်စ အရွယ်ဟာ မိဘတွေရဲ့ ထိန်းသိမ်းမှုနဲ့ သက်ဆိုင်တာကြောင့် မကြာခဏ လင်မယားချင်း စကားများတတ်ကြတယ်။ တချို့မိသားစုက စည်းကမ်း တင်းကျပ်ပြီး တောင်းဆိုမှုတွေများတယ်။ တချို့မိသားစုက လွတ်လပ်ပွင့်လင်းပြီး ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ထုတ်ဖော်ကြတယ်။ မတူတဲ့ မိသားစုက ကြီးပြင်းလာကြတဲ့ လင်မယားတွေဟာ ကလေးတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်ရာမှာ အခန့်မသင့် ငြင်းခုံ ရန် ဖြစ်လေ့ ရှိကြတယ်။

လင်မယားအချင်းချင်း တစ်ယောက်ကောင်းကွက်ကို တစ်ယောက်မြင် တတ်ဖို့၊ ဝေဖန်တာ၊ အပြစ်ရှာတာတွေ နည်းနိုင်သမျှနည်းဖို့ Zhao Wen Tao က အကြံပေးထားပါတယ်။ ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်း၊ ကိုယ်ထင်သလိုပဲဖြစ်ရမယ်၊ ကိုယ်ထင် တာမှ မှန်တယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ မထားဖို့လည်း ဆိုထားပါတယ်။ ဥပမာ- ပြောရရင် ကလေးတွေဟာ ဖခင်ကနေ စည်းကမ်းရှိတာတွေ သင်ကြားစေသလို မိခင်ဆီကနေ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းတာလည်း သင်ကြားစေနိုင်ပါတယ်။

အိမ်မှုကိစ္စခွဲဝေရေးလည်း လင်မယားချင်း စကားများစေပါတယ်။ အိမ်မှု ကိစ္စဆိုတိုင်း မိန်းမကိုပဲ လုပ်ခိုင်းရမယ်လို့ ထင်မြင်နေတဲ့ လင်ယောက်ျားတွေဟာ 'အိမ်မှုကိစ္စတိုင်း မိန်းမကိုလုပ်ခိုင်းပြီး အိမ်ထောင်ရေးမှာ ငြင်းခုံမှုတွေနဲ့ ပြည့်နေ မယ့်အစား ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး၊ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ရှာပြီး အိမ်ထောင်ရေးကို သဟဇာတရှိစေတာ ပိုအရေးပါတယ်' ဆိုတာမျိုး တွေးကြည့်သင့်တယ်လို့ Zhao Wen Tao က အကြံပေးထားပါတယ်။ သူ ထပ်အကြံပေးထားတာက အိမ်မှုကိစ္စမကူ တဲ့ လင်ယောက်ျားကို တဗျစ်တောက်တောက် ရန်ရှာနေမယ့် မိန်းမဖြစ်သူကလည်း 'တကယ်ပဲ ယောက်ျားကို အိမ်မှုကိစ္စခိုင်းရမလား၊ မိသားစုအတွက် သူ ပေးဆပ်နေ တာတွေ မလုံလောက်သေးဘူးလား၊ သူ မကူနိုင်တဲ့ အိမ်မှုကိစ္စကို တခြားနည်းနဲ့ မဖြေရှင်းနိုင်တော့ဘူးလား' လို့ တွေးသင့်တယ်။ နောက်ခံဆက်စပ်မှု အကျိုး အကြောင်းကို အရင်သိအောင်လုပ်ပြီး ဖြေရှင်းနည်းကို ရှာတတ်ရမယ်။

အချစ်အတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံပါ။ စုဆောင်းပါ

နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ပြောဆိုဆက်ဆံရေးနဲ့ ငြင်းခုံရန်ဖြစ်ရေးအပြင် ‘အချစ်’ နဲ့ ‘မိမိကိုယ်ကိုလေးစားမှု’ အပေါ်မှာလည်း ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု၊ စုဆောင်းမှုတွေ များများ လုပ်သင့်ကြောင်း Zhao Wen Tao က အကြံပေးထားပါသေးတယ်။ ရန်ဖြစ်ငြင်းခုံတာ နဲ့ အချစ်၊ ခံစားချက်တွေကို အလွယ်တကူ မပျက်စီးစေသင့်ပါဘူး။

‘အချစ်’ အကောင့်ထဲမှာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်၊ ထင်မြင်ချက်နဲ့ မျှဝေမှုတွေ စုဆောင်းထားမယ်။ မကြာခဏဆိုသလို သူ့အပေါ်ထားတဲ့ ကိုယ်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှု၊ ကြင်နာမှုတွေကို ထုတ်ဖော်ပြသပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဘက်ရဲ့ အချစ်ကို မပြတ် ရှင်သန်စေမယ်။ မကြာခဏ ပွေ့ဖက်မှုတွေရှိပြီး သူ့ကောင်းကွက်ကို ချီးမွမ်းတတ် ရပါမယ်။

‘မိမိကိုယ်ကို လေးစားမှု’ အကောင့်ထဲမှာ ကိုယ်ဟာ တန်ဖိုးရှိကြောင်း၊ လေးစားထိုက်ကြောင်း သူ့ကို သိစေရတယ်။ ငြင်းခုံရန်ဖြစ်ချိန်မှာ ထိခိုက်နာကျင်စေတဲ့ စကားတွေဟာ လေးစားမှုတွေ လျော့စေနိုင်တာကြောင့် ရန်ဖြစ်ပြီးနောက်လည်း အရင်လို ချစ်နေတဲ့ဘဝကို လိုလိုလားလား ပြန်ရောက်စေရပါတယ်။

လေ့လာဆန်းစစ်ချက်တစ်ရပ်မှာ ချစ်ခင်သူရဲ့ကြားက ထိခိုက်နာကျင်စေ တဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ စကားကောင်း ၅ ခွန်း၊ ၁၀ ခွန်းနဲ့မှ သင့်မြတ်နိုင်ကြောင်း ဆိုထားတယ်။ ဒါကြောင့် ရန်တွေမပြတ်ဖြစ်နေပြီး အချစ်အကောင့်ထဲ ဘာမှ မစု

ဆောင်းထားရင် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက်ထားတဲ့ ခံစားချက်တွေဟာ အေးစက်သွားနိုင်တယ်။

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ချစ်ဖို့ရာ လွယ်ကူပေမဲ့ ပေါင်းသင်းဖို့ရာ ခက်ပါတယ်။ ချစ်ဖို့ သင်ယူရသလို သဘောထားကွဲလွဲမှုတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ ပိုသင်ယူရပါမယ်။ မသင်ယူနိုင်ခဲ့ရင် ရန်ပွဲငြင်းခုံမှုတွေက ဘယ်တော့မှ ပြီးပြတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘဲ အဖန်တလဲလဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။

"Groundhog Day" ဇာတ်ကားထဲကလို Phil'm စစချင်းမှာ ကိုယ်ကြုံရ သမျှကို သံသယဖြစ်တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး မျှော်လင့်ချက်ပါ မဲ့သွား တယ်။ နောက်ဆုံးမှ ကြုံသမျှအဖြစ်အပျက်ကို လက်ခံပြီး ထင်မြင်ချက်ပေးတာတွေ ရပ်လိုက်တယ်။ မပြောင်းလဲဘဲ ထပ်တလဲလဲဖြစ်နေတဲ့ နေ့ရက်တွေမှာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ပျော်ရွှင်အောင်နေပြီး သူတစ်ပါးကို ဂရုစိုက်ရင်း၊ ကူညီရင်းနဲ့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ တယ်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ်သာတဲ့ အချိန်တွေကို ကျော်ဖြတ် ခဲ့ပါတယ်။

အချစ်ရဲ့ အရိပ်အယောင်

မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ သမီးလေးခိုင်နာဝတ်ဖို့ အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ကျွန်မ ရှာနေတယ်။ ထပ်ခိုးက သေတ္တာဟောင်းထဲမှာ လှန်လှောရင်း ဖဲကြိုးနဲ့ချည်ထားတဲ့ ဘူးလေးတစ်လုံးကို ကျွန်မသွားတွေ့တယ်။ ဘူးထဲမှာ ဘာတွေထည့်ထားတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဖဲကြိုးနဲ့ ချည်ထားပုံထောက်တော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ထော်ဒယ် အိပ်ခန်းထဲ ရောက်နေတဲ့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းတွမ်ရဲ့ တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်း ထူသံကို ထပ်ခိုးပေါ်ကနေ ကျွန်မ ကြားနေရတယ်။ ရုံးပိတ်ရက် စနေနေ့တိုင်း တွမ်က လက်သမားအလုပ်ကို လုပ်တတ်တယ်။ အရင်အပတ်ကလည်း ကျွန်မအတွက် ပန်းအိုးစင်လေး လုပ်ပေးပြီးပြီ။ ဒီတစ်ပတ်မှာ ထော်ဒယ်အတွက် ကျောက်စရစ်ခဲစုတဲ့ သေတ္တာတစ်လုံးကို သူ လုပ်နေတယ်။

ဘူးပေါ်က ဖဲကြိုးကို ကျွန်မ အလျင်စလို ဆွဲဖြည့်လိုက်တယ်။ ဘူးကို ဖွင့်မယ့် တစ်ခဏ ဘူးထဲက ပစ္စည်းတွေကို ဖျတ်ခနဲ ကျွန်မ သတိရလိုက်တယ်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမေ့နိုင်မလဲ၊ ဘူးထဲမှာ ကျွန်မ နုပျိုစဉ်က အပျော်တွေ၊ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်မက်တွေ၊ တွမ်ပေးတဲ့ ချစ်သူများနေ့ ပထမဆုံးလက်ဆောင်ရယ်၊ နောက်ပြီး ရွှေဘောလုံးပါတဲ့ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးရယ်... အဲဒီဆွဲကြိုးက တွမ်တက္ကသိုလ် တက်စဉ် ကျောင်းအားကစားပွဲမှာ ရခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်ဖြစ်တယ်။

ကျွန်မတို့အတူ နေထိုင်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေကို တစ်ကျော့ပြီးတစ်ကျော့ ကျွန်မ လှန်လှောကြည့်မိတယ်။ ညှိုးနွမ်းနေတဲ့ နှင်းဆီတစ်ပွင့်၊ ကျွန်မရဲ့ (၁၈) နှစ်ပြည့် မွေးနေ့လက်ဆောင် ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး၊ စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ အချစ်ကဗျာနဲ့ ကြင်နာမှုတွေ၊ နာကျင်မှုတွေပြည့်နေတဲ့ စာတွေ....

အတိတ်ဒီရေနေောက် ကျွန်မ စီးမော့ခဲ့တယ်။ ချစ်စ၊ ခင်စ၊ ကြင်နာစ အချိန်တွေက ရွှေရောင်အချိန်တွေလို တန်ဖိုးရှိတယ်။ ခါးသက်ပြီး ချိုမြိန်တဲ့ ငြင်းခုံမှုတွေရှိတယ်။ မျက်ရည်ဝဲသိတဲ့ ခွင့်လွှတ်နားလည်မှုတွေပါတယ်။ နုနယ်တက်ကြွမှုတွေ၊ တမ်းတ လွမ်းဆွတ်မှုတွေ ပါတယ်။ တွမ်က အဲဒီလို လေးနက်အာရုံစိုက်ပြီး အချစ်ကြီးခဲ့တယ်။

မျက်ရည်တစ်စက်က ဖဲကြိုးပေါ် စီးကျလာတယ်။ မျက်လုံးတွေကို ပွတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျွန်မ သတိပေးမိတယ်။

“Lanna Xi အသက် (၃၄) နှစ်ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ဦးမှာ ဘာစိတ်ကူးယဉ်စရာ တွေ ရှိဦးမလဲ”

မပျော်ရွှင်တဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုက ကျွန်မ ရင်ဝမှာ လာဆိုတယ်။ ကြာခဲ့ပါပြီ... ကျွန်မကို တွမ်လက်ဆောင်တွေ မပေးခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအပေါ်ထားတဲ့ တွမ်ရဲ့ အချစ်ကို ကျွန်မ သံသယမဖြစ်မိဘူး။ နှစ်ဦးသား ခုတင်ပေါ်လှဲပြီး တီးတိုး စကားဆိုချိန်၊ အားပါတဲ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကျွန်မကို သူ ပွေ့ဖက်ချိန် အရာအားလုံးက ကျွန်မအတွက် ချိုမြိန်လှပနေဆဲပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်က အယုယ၊ အကြင်နာတွေကို ကျွန်မ လွမ်းဆွတ်မိတယ်။ ဘူးထဲမှာ အချစ်တွေနဲ့ ပြည့်လို့နေတယ်။

ညစာစားချိန်မှာ ကျွန်မ စကားနည်းနေတယ်။ ဒိုင်နာနဲ့ ထော်ဒယ်က စကားတတွတ်တွတ်နဲ့ ကျွန်မ အဖြစ်ကို သတိမထားမိကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံး တစ်စုံက ကျွန်မကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ ပန်းကန်ကိုင်ပြီး ကျွန်မနဲ့အတူ တွမ် မီးဖိုထဲလိုက်ဝင်လာတယ်။

“လန်... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့ကို ပြောပြနိုင်မလား”

ကျွန်မ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။ လက်သုတ်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲကနေ ဘောလုံးဆွဲကြိုးကို ကျွန်မထုတ်လိုက်တယ်။

“ဒါကို မှတ်မိသေးလား”

“ဟား....” ဝင်းပတဲ့ မျက်နှာနဲ့ တွမ်က ဝမ်းသာအားရ အော်တယ်။

“ဘယ်မှာ တွေ့တာလဲ”

“ထပ်ခိုးပေါ်ရှိ သေတ္တာထဲက ဘူးလေးတစ်ခုထဲမှာ... ဘူးထဲမှာ တခြား ပစ္စည်းတွေလည်းရှိသေးတယ်” ကျွန်မ ဆက်ပြီးပြောတယ်။ “လက်ဆောင်ရှိတယ်၊ ကဗျာ ရှိတယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ရဲ့ မေတ္တာစာတွေရှိတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လိုက်ကြတာ၊ ကြင်နာလိုက်ကြတာ အိပ်မက်ထဲ ရှင်သန်နေရသလိုပဲ”

“လန်...” ကျွန်မ ငိုတော့မယ်ဆိုတာကို သိတဲ့ တွမ်က သူ့ရင်ခွင်ထဲ ကျွန်မ ကို ဆွဲသွင်းတယ်။

“အဲဒီတုန်းက ရှင်... ကျွန်မကို နက်နက်နဲနဲချစ်ခဲ့... ချစ်ခဲ့တယ်နော်” မျက်နှာကို တွမ်ရင်ခွင်ထက် အပ်ပြီး ကျွန်မပြောတယ်။

“ခုတော့... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ တွမ်... အဲဒီတုန်းက အကြင်နာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“နေ့စဉ်စားဝတ်နေရေးက ငါတို့ကို ပြောင်းလဲလိုက်တာပါ... လန်။ အိပ်မက်ထဲကနေ ငါတို့ နှိုးထခဲ့ကြပြီး တကယ့်လက်တွေ့ဘဝကို စခဲ့ကြတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေက အရမ်း လှပခဲ့တယ်လေ။ မပြောင်းလဲသင့်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ မဆုံးရှုံးသင့်ဘူး”

ကျွန်မကို ပွေ့ဖက်ထားတဲ့ တွမ်ရဲ့လက်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပြေလျော့လာ တယ်။

“ဟုတ်တယ်... အားလုံးဟာ လှပခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အရာတွေကို ဘယ်သူက မပျောက်မပျက် သိမ်းထားနိုင်မှာလဲ၊ ပြောင်းလဲသင့်တာတွေ ပြောင်းသွား မှာပဲ။ ငါတို့မှာ ဘာတွေ ဆုံးရှုံးသွားတယ်လို့ နင်ထင်သလဲ လန်... ငါစိတ်မကောင်း ဘူးကွာ...”

တွမ်က ပြောပြောဆိုဆို ကုလားထိုင်ပေါ်က သတင်းစာကို ကောက်ယူပြီး မီးဖိုက ထွက်သွားခဲ့တယ်။

ပန်းကန်တွေ တိုက်ဆေးရင်း နာကျင်နေတဲ့စိတ်ကို ကျွန်မ ဖြေတယ်။ တွမ်လည်း နာကျင်သွားမယ်လို့ ကျွန်မ ထည့်မတွက်ခဲ့မိဘူး။ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ တိုက်ဆေးရင်း ဒေါ်လေးအမ်မလီ ပြောခဲ့တဲ့ စကားကို ကျွန်မသွားသတိရတယ်။

“သမီးရေ... သေချာမှတ်ထားနော်။ ဒီအိုးခွက်ပန်းကန်တွေက နေ့တိုင်း သုံးရမှာ...” ကျွန်မရဲ့နားမလည်တဲ့ဟန်ကြောင့် ဒေါ်လေးကဆက်ပြီး “ဒီပစ္စည်းတွေ ကို အမြဲမပြတ်သုံးပေးမှ သူ့ရဲ့တန်ဖိုးက ထာဝရတည်မြဲမှာ။ သုံးတဲ့ကာလကြာလေ သူ့တန်ဖိုးက မြင့်လေပဲ။ အမြဲသုံးစွဲမှ သူ့အသုံးဝင်တာကို ပိုသိစေတယ်လေ”

လက်ထဲက ငွေငွန်းကို ကျွန်မတစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ငွန်းက အရောင်
တောက်ပပြီး လှနေတယ်။ ဒီနှစ်တွေမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ငွေရောင်အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ
ပိုပြီး လှသထက် လှလာတယ်။ ဒီငွေထည်ပစ္စည်းတွေက ကျွန်မရဲ့ နေ့ရက်အချိန်တွေ
ကို ဖြည့်တင်းပေးရင်း သူတို့ရဲ့တန်ဖိုးကို ပိုမြင့်တင်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မနားလည်
လိုက်တယ်။

ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက် ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဥယျာဉ်ထဲမှာ
ပန်းမာန်တွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်။ လှပတဲ့ နှင်းဆီတွေရယ်၊ ပန်းပင်တိုင်းက တွမ်ရဲ့
ဂရုစိုက်ပြုစုပျိုးထောင်မှုအောက်မှာ ရှင်သန်ကြီးထွားလာခဲ့တာဖြစ်တယ်။ သူ့ဆောက်
ထားတဲ့ ဂိုဒေါင်က ရာဇဝင်ပုံပြင်ထဲက သစ်သားအိမ်ငယ်လေးလိုပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက
ကျွန်မလက်ကို တယုတယဆွဲပြီး အဖြူရောင်အနားနဲ့ အပြာရောင်ဆေးသုတ်ထားတဲ့
ဂိုဒေါင်တံခါးဆီ ကျွန်မကို သူ ဆွဲခေါ်ခဲ့တယ်။

“ရှင်ဘုရင်ရဲ့နန်းတော်နဲ့ မနှိုင်းသာပေမယ့် သူ့စတိုင်လ်နဲ့သူတော့ရှိတယ်
မဟုတ်လား”

“အင်း... စတိုင်လ် အမှိုက်စားလေးပဲ” တွမ်ရဲ့အပြောကို ကျွန်မ ဝမ်းသာ
အားရ ထောက်ခံအားပေးခဲ့တယ်။

နောက်ပြီး... နောက်ပြီး ရှိပါသေးတယ်။ တွမ်လုပ်ပေးတဲ့ ပန်းအိုးစင်လေး၊
နောက်ပြီး ထော်ဒယ်အတွက် ကျောက်စရစ်ခဲစု သေတ္တာလေး....

“မေမေ... ဒါဟာ Crystal Palace ... ဒါဟာ ဖေဖေရဲ့ အပြောင်မြောက်ဆုံး
လက်ရာပဲ” ထော်ဒယ်က အားရဝမ်းသာပြောတယ်။

ဒီအရာတွေဟာ အခုတလော ကျွန်မတို့အတွက် တွမ်ကပေးတဲ့ လက်
ဆောင်တွေဖြစ်တယ်။ ကျွန်မတို့ကို လက်ဆောင်အများအပြား သူ ပေးခဲ့ဖူးတယ်။
အဲဒီလက်ဆောင်တွေက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အကြင်နာမေတ္တာနဲ့ ဂရုစိုက်မှု
ကို ပြသနေပါတယ်။ သူ့မှာ အချစ်ရဲ့ အရိပ်အရောင်တွေ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်ပြီး
ဒါဟာ ကျွန်မဘဝရဲ့ နှစ်နာမှုလို့ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ထင်ရက်ခဲ့သလဲ။

ဘူးလေးတစ်ဘူးမှာ ကျွန်မတို့ လက်မထပ်ခင်က အချစ်တွေကို ထည့်
သွင်းထားသလို ဒီအိမ်ကြီးကတော့ ကျွန်မတို့အတွက် ပြည့်စုံတဲ့ဘဝကို နေ့တိုင်း
ဖြည့်တင်းပေးနေတယ်။

ခါးစည်းပုဝါနဲ့ စိုနေတဲ့လက်ကို ကျွန်မသုတ်လိုက်တယ်။ ဧည့်ခန်းထဲက
တီဗွီသံကို ကျွန်မကြားနေရတယ်။ တွမ် ညနေသတင်း ကြည့်နေပြီထင်ပါတယ်။

တွမ်ဆီ ကျွန်မ သွားလိုက်တယ်။

တံခါးပေါက် ရောက်တာနဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ကျွန်မ တန့်လိုက်တယ်။ အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှရှိမနေဘူး။ တွမ် စိတ်မကောင်းအောင် ကျွန်မလုပ်လိုက်မိပြီ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တွမ်မှာ ပြဿနာတစ်ခု၊ အခက်အခဲတစ်ခုကို ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ နည်းတွေရှိတယ်။ ပြဿနာတစ်ခုကို ဦးနှောက်နဲ့ သေချာစိစစ်၊ တွေးတောပြီးမှ သူ ဖြေရှင်းတတ်တယ်။

နေရာကနေခွာဖို့ ကျွန်မ လှည့်ထွက်ချိန် ရင်ခွင်တစ်ခုနဲ့ တိုက်လုလုဖြစ် သွားတယ်။ တွမ်က တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ကျွန်မ နောက်မှာ ရပ်နေတာဖြစ်တယ်။

“အင်း... တွမ်ကို ကျွန်မရှာနေတာ...” ကျွန်မ အသံတွေ တုန်ယင်နေတယ်။

“ကိုယ် ဒီမှာလေ”

“တွမ်.....”

တွမ်က နောက်ပစ်ထားတဲ့ လက်ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ စက္ကနဲ့ပတ်ထားတဲ့ နှင်းဆီတစ်ပွင့်ပါလာတယ်။ ကျွန်မ အရမ်းနှစ်သက်တဲ့ ပန်း တစ်ပွင့်...

“သတိထားနော်... ဆူးရှိတယ်”

တွမ်ကို ကျွန်မ တင်းတင်းလေး ပွေ့ဖက်လိုက်မိတယ်။

“တကယ်ပါ... လန်။ ၁၈နှစ်အရွယ်ဆီ ငါတို့ ပြန်မရောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ရဲ့အရိပ်အရောင်က ဘယ်အသက်အရွယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် လှပနေတယ်” ကျွန်မ နဖူးကို နမ်းပြီး သူ ပြောတယ်။

“နှင်းဆီပန်းနဲ့အတူ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးမလို့ပဲ... ဒါပေမဲ့ တချို့အရာတွေ က စကားလုံးတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဖော်ပြလို့ မရနိုင်ဘူး လန်”

တွမ်ရဲ့နှုတ်ခမ်းအစုံက ကျွန်မပါးပြင်ပေါ် နွေးနွေးထွေးထွေး လာထိတယ်။

ရင်ခုန်၊ ကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့၊ ရိုမန်တစ်ဆန်တဲ့ အချစ်တွေနဲ့ (၁၈) နှစ်အရွယ်ဆီ ကျွန်မတို့ မရောက်နိုင်ခဲ့တော့ပေမယ့် အချစ်ရဲ့ အရိပ်အယောင်တွေက ဘယ်အသက်အရွယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် လှပနေတယ်။ သာယာတဲ့ မိသားစုတစ်စုရယ်၊ လိမ္မာတဲ့ သားသမီးတွေရယ်၊ ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝတစ်ခုရယ်.... နောက် မရေမတွက် နိုင်တဲ့ အရာတွေ... ဒါတွေဟာ ကျွန်မအတွက် တွမ်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေပဲ မဟုတ်ပါလား။

အချစ်အကွရာ A to Z

Accept (လက်ခံသည်)

“လောကကြီးမှာ ခြောက်ပြစ်ကင်းသဲလဲစင် မရှိပါဘူး”
 သူ့ကိုချစ်တယ်ဆိုရင် သူ့အားနည်းချက်အပါအဝင် သူ့ရဲ့ အရာအားလုံးကို
 လက်ခံနိုင်ရပါမယ်။

Belief (ယုံကြည်ခြင်း)

အချစ်မှာ ယုံကြည်ခြင်းတွေ လိုပါတယ်။ တစ်ဖက်သားကို မယုံကြည်ဘဲ
 အမြဲတမ်း သံသယအမေး၊ သံသယအတွေးတွေနဲ့ အချစ်ကို မယုံကြည်ခဲ့ရင် နောက်
 ဆုံးမှာ လမ်းခွဲခြင်းနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ရပါလိမ့်မယ်။

Care (ဂရုစိုက်ခြင်း)

တစ်ဖက်သားကို ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ သူ့အပေါ်ထားတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အရေး
 ပေးမှုကို ပြသနေသလိုပါပဲ။ ဖုန်းလေးတစ်ချက်နဲ့ ‘အလုပ်ပင်ပန်းလား’ဆိုတဲ့ ဂရုစိုက်
 တဲ့ အမေးလေး မေးနိုင်သလို ‘မိုးအေးပြီနော်... အနွေးထည်ထပ်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်’
 ဆိုတဲ့ မက်ဆေ့လေးလည်း ပို့နိုင်ပါတယ်။ ဒီလို ဂရုစိုက်မှုတွေက တစ်ဖက်သား
 အတွက် တကယ်အသုံးမဝင်နိုင်ပေမယ့် အနည်းဆုံးတော့ သူ့စိတ်ကို နွေးထွေး